

Tabor

1945 SLOVENSKI HOLOKAVST 1995

1995

EL FORTIN

7-8

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB. — Mnenja Tabora SPB
predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo
lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene
Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación y armado:
MALIVILKO - Telefax: (54-1) 307-1044
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires, Argentina, Tel. 362-7215/1346

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte začasno na naslov:
Bogoslav Sustersic, Gral. Vacca 988 (1686) Hurlingham,
Bs. As., Argentina

Dopise, članke in ostalo pošto pošljite na naslov:
Dusan Dimnik, A. Alvarez 2184 (1602) Florida,
Bs. As., Argentina.

**KO „TABOR“ PREBERETE,
POŠLJITE GA V DOMOVINO!**

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Julio - Agosto 1995 • Buenos Aires • Julij - Avgust 1995

Resnica vedno zmaga

Človek je rojen svobodno bitje. Čut svobode je položen v sólo bistvo človeka.

Na to naši komunisti niso nikoli pomislili.

Človekovo telo je lahko celó za dolgo dobo vklejano v jeklene verige; njegovega duha ni mogoče vklejati niti za trenutek. Neugasljiva iskra svobode tli tudi v največji temi sužnosti, dokler se v tej ali oni tisočerihi možnosti ne razplamti v vesoljno luč svobode. Njeno gorivo pa je resnica. Zato resnica končno vselej zmaga!

Ameriški očak svobode Abraham Lincoln je ohranil zapisano: „Mogoče je nekatere varati vedno in nekaj časa vse, ni pa mogoče vedno varati vse!“

Tudi na to naši komunisti niso nikoli pomislili.

Še po petdesetih letih svojega medvojnege revolucionarnega zločinstva lahko nekatere varajo z osvobodilno vojno OF-e. Vseh že ne več! To so neizpodbitno dokazali prizori in dogajanja ob spominu petdesete obletnice konca druge svetovne vojne na Slovenskem.

Resnica o slovenskem domobranstvu navzlic vsemu natolcevanju in sprenevedanju nezadržno pronica vedno bolj globoko v narodovo zavest.

Ker so naši dični domobranci spričo pošastne komunistične zločinstvenosti v revoluciji prav za časa sovražne okupacije žrtvovali vse obzire in končno dali tisoče mučencev za

BOGA - NAROD - DOMOVINO.

Ob petdesetletnici slovenskega holokavsta

Kot vsa leta od časa moje rešitve iz masovnega groba v Rogu, bom tudi ob tej visoki obletnici podoživljal vso grozo, ki sem jo po angleški zaslugi prestajal na moji križevi poti na Slovensko Golgoto. Če kdo, smo rešenci upravičeni zastopniki mrtvih in toliko let zasutih naših sotrpinov domobrancev. Še danes tajijo storilci in ukazovalci svoja nečloveška početja in pravijo, da je tisto počenjala jugo-armija. Kot priča z dobrim spominom ponavljam, da sem tedaj tam videl in spoznal precej slovenskih partizanov.

Bog je hotel imeti priče, da povedo svojcem pomorjenih in svetu, kje in kakšne smrti so umirali slovenski domobrancevi. Predstavljal sem si, da moj kelih trpljenja še ni do vrha napolnjen, saj sem leta 1942 preživel internacijo smrti na rabskem otoku, od koder so me fašisti spustili domov, živega okostnjaka. Naši drugače misleči narodni bratje, so pa prekosili fašiste in naciste in pomorili vse svoje nasprotnike ne oziraje se na spol in starost in celo nebolglijeni otročiči so jim bili v napotje. Vse kar so komunistični partizani počenjali po končani vojni v Sloveniji, nima primere v svetovni zgodovini.

Ko sem se lansko leto podal z ženo Anico v Slovenijo, da se še enkrat srečava s tam živečimi sorodniki, sva se ob tej priliki udeležila tudi spominske svečanosti pod Krenom v Rogu, kar to tam imenujejo, pravno mašo. Po končani maši prirejen kulturni program je bil zame velika posebnost in preizkušnja. Kot rešenec iz masovnega groba sem bil naprošen, da nastopim s svojim govorom. Tisti trenutk je bil zame hujši od same smrti. Koliko bi rad povedal, pa so me premagale solze. Ne samo to, nisem jih mogel na noben način zadržati. Imel sem občutek, da mi prihajata na pomoč sorešenci, Karol iz Loškega potoka in Janko Svete iz Preserja. Vsa tista navzoča množica ljudi je na mah izginila in pojavili so se pred menoj tisoči mladih sotrpinov z zvezanimi rokami in krvavih obrazov. Končal sem svoj povedek, ne samo s solzami v očeh, ampak z glasnim jokom. Pred devetinštiridesetimi leti sem bil najsrečnejši človek, ko sem zapuščal brezno Kočevskega Roga, toda nisem pričakoval, da si bom večkrat želel smrti v času mojega triletnega skrivanja. Turk in Svete nista bila deležna moje sreče in tako tudi ne tisoči, ki ležijo zasuti širom slovenske zemlje.

Turk je padel komunistom v roke že drugi dan po prihodu na rojstni dom. Odgnali so ga in se vrnili brez njega. Janko Svete je imel malo večjo

srečo od Turka. Izsledili so tudi njega po letu in pol skrivanja, odgnali v ljubljanske preiskovalne zapore, kjer mu je še zadnji moment šinila v glavo rešilna misel, ko jim je povedal, da je skočil v Grosupljo iz transportnega vlaka. Janko me je obiskal v času mojega skrivanja, leta 1947, se zahvalil za mojo pomoč pri rešitvi iz globokega brezna. Zadnjič sva se za vedno poslovila. Moja nadaljnja pot je peljala daleč čez široko lužo v tujo deželo Severne Amerike, kjer sem našel pridno, lepo in verno slovensko dekle, begunko pred komunizmom in stopil k oltarju, kjer sva si pred Bogom obljubila zakonsko zvestobo. Veliko je bilo dela, še več pa ljubezni, ki je rodila lepe uspeh in ustvarjala sva v svobodi številno družino.

Ob spominskih obletnicah sem bil vedno užaloščen, ko sem gledal svoje doraščajoče sinove, ko so na njihova mesta v prividu prihajali oni, ki sem jih za vedno zapustil zasute v breznu in niso bili deležni moje sreče.

Danes sem star in bolehen. Koliko časa mi še daje Bog hoditi po zemlji v kateri bom končno razbremenjeno počival?

Vam moji soborci in sotrpini izročam svoje prošnje v oblikah pobožnih molitev, da posredujete zame pri Bogu, ko pride čas mojega odhoda za veselo snidenje nad zvezdami z Vami!

Rešenec iz brezna v Rogu, France Kozina

Trije „veliki“: Stalin, Roosevelt, Churchill. Po petih letih so osvobodili svet in ga znova usuznjili za petdeset let.

Ugotoviti polno resnico

Nesporno bi bilo, da ima „Izjava slovenske škofovske konference ob 50-letnici konca druge svetovne vojne“ namen prikazati vso resnico slovenske tragedije ter pomiriti sprte strani, za dosego nujne narodove sprave, če ne bi tudi v tej izjavi močno izstopala težnja prikaza neke simetrije v krivdi obeh nasprotnih si taborov.

Osnovno vodilo „Izjave“, poudarjeno v četrtem odstavku pravi: „Ugotoviti polno in celostno resnico o vseh dogajanjih... Ugotavljamo, da se ta osnovni pogoj premalo izpolnjuje.“

Prav ta pogoj je pomanjkljiv tudi v pričujoči „Izjavi“, zakaj?

Šesti odstavek poudarja:

„Kljub temu pa se v zadnjem času uveljavlja tudi nekaj pomembnih spoznanj. Nobenega dvoma ni, da je večina partizanskih borcev, ki so delovali v okviru Osvobodilne fronte, šla v boj iz domoljublja in volje po osvoboditvi slovenskega naroda. To so bili večinoma verni ljudje in niso imeli nobenega namena podpirati komunistično revolucijo in ateistično ideologijo...“

„Nobenega dvoma ni...“ Ne le, da dvom je, temveč vemo iz osebne navzočnosti, da bi lahko na prste prešteli tisto „večino vernih ljudi v partizanih, ki niso imeli namena podpirati komunistično revolucijo...“ (To velja izrecno za gnezdo OF — t. im. Ljubljansko pokrajino)

Ne pozabimo, da so moštvo prvih partiznanskih grup, ki so jih vodili v Španiji in Moskvi izvežbani komunisti, sestavljali po večini delomrzneži, „falirani študentje“, vaški pretepači, uporniki obstoječega reda, kritiki papeža in Cerkve ter oportunisti, ki jim je bila partija obljubljala visoka mesta in grunte ter skorajšnji konec vojne, poleg tega pa hujskala v maščevanje vsem tistim, ki so kdaj kritizirali njih vedenje. Zato so ob zaključku sestankov poleg vzklikov Stalinu, rdeči armiji, Sovjetski zvezi in Titu, grozili z „smrt farjem, smrt buržujem, smrt farškim podrepnikom in kulakom, smrt izdajalcem!“

Tisti dobronamerni partizanski prostovoljci in prisilni mobiliziranci

pa, ki so se zavedali, v kakšno gnezdo so padli, so skušali in mnogim je tudi uspelo pobegniti ob raznih „hajkah“ (pregonih). V domobranstvu je bilo skoro 20% partizanskih ubežnikov.

Tisti partizanski prostovoljci, ki so imeli korajžo dvomiti ali celo ugovarjati političnemu komisarju v urah „prevzgoje“, so bili poslani v „13. brigado“ (strel v tilnik).

Kar pa je bilo vernih, komisarja-boječih, so pa lahko — kot Cerar („Partizan malo drugače“), molili tiho samo pod odejo, javno pa so „madonali“, vzklikali Stalinu in vse ostalo, v „podporo komunistični revoluciji in ateistični ideologiji“.

„Zato lahko rečemo, da je partija zlorabila njihovo domoljubje, ko je osvobodilni boj izrabila tudi za izvedbo revolucionarnega prevzema oblasti.“

Partija ni svoj boj izrabila TUDI za izvedbo revolucije in prevzema oblasti, temveč IZRECNO za nasilje krvave revolucije in oblasti!

Prav tako je zmota, da se je partija polastila osvobodilnega boja (Izjema so nekatere grupe četnikov na Primorskem). Osvobodilno fronto je začela, propagirala in vseskozi vodila komunistična partija z lažno masko svobode! V začetku je pritegnila tudi nekatere idealiste, katere je potem „kvalificirala“ s svojo neizprosno rdečo justico.

Grupe z resničnim namenom borbe proti okupatorju, toda izven OF, je partija prikazovala kot izdajalske in jih napadala z ihto uničenja: Nacionalna ilegala, grupe na Notranjskem, Tigr, Križarji, itd.

V devetem odstavku stoji:

„Danes lahko samo obžalujemo, da je domobranstvo poglobilo razdor v slovenskem narodu in to v najtežjem času okupacije.“

Ob osmem septembru 1943 je protikomunistični tabor (Vaške straže in četniki) že v drugič prožil roko v spravo komunistom, z namenom, da gremo skupno proti prodirajočemu Nemcu. Namesto sprejetja roke so nas partizani začeli obmetavati z italijanskimi minometalci in topovi v družbi včerajšnjih fašistov, ki so čez noč postali komunisti — slovenske OF!

Posledica sta bila poraza Grčaric in Turjaka, uboj vseh ranjencev na licu mesta. Preko 600 borcev, ki so se v ruševinah in ognju vdali italijansko-partizanskemu obleganju pod častno besedo partizanske amnestije, je ob sramotenju in mukah končalo v gozdovih Jelendola in Mozlja.

Vprašajmo se, ali ni bil odklon ponujene roke in ves partizanski hinavsko-zločinski akt več kot dovolj za „poglobitev razdora“ —?!

Za preživete tega holokavsta sta bili samo dve poti: Predaja morilcem za nov pokol ali Dachau.

Kadar gre za rešitev življenja, ne prosimo gledalcev za dovoljenje. Rešujemo, kar in kakor se rešiti da.

General Rupnik je na prošnjo narodnih predstavnikov in Cerkve: „Za božjo voljo, ukrenite nekaj!“ organiziral iz preživelih Slovensko domobranstvo v močno udarno vojsko.

HOTELI SMO ŽIVETI! Mar je to danes vredno obžalovanja —?

Sledi: „Slovenski bratomorni spopad je sprožilo PREDVSEM to revolucionarno nasilje.“

Ne „predvsem“, temveč samo in le nasilje! Nismo protikomunisti zaradi komunistov, temveč zaradi nasilno-zločinskih komunistov!

Omembe vredna je tudi trditev v zadnjem odstavku:

„Sprava je možna, saj so imeli partizani in domobranci pred očmi isti cilj: svobodo Slovenije.“

Sprava je možna z vojaki. Zločinci pa naj se spravijo z Bogom. Cilja obeh taborov pa sta bila tako različna, kot smo bili različni domobranci od partizanov:

Svobodna, združena Slovenija,

sovjetska, boljševiška Slovenija!

Nacizem, proti kateremu so se borili partizani, in komunizem, proti

kateremu so se borili domobranci, sta danes mrtva.“

Ta preprosto naivna definicija prav tako zavaja v simetrijo: „Eni to, drugi ono!“ Ima pa celo prizvok komunistične logike:

Partizani proti okupatorju = heroji

Domobranci proti komunizmu-partizanom = izdajalci

Če bi bilo prvo resnica, bi lahko bila resnica tudi drugo.

Ker pa je prvo dokumentirana laž po samih partizanih v vidnem izzivanju okupatorja (Dražgoše in desetine vasi, ki so jim sledile) ter množični pobojih zavednih narodnjakov, ima tudi drugo vse opravičilo: nuje legitimne samoobrambe!

Verni, vodilni član izvršnega odbora OF Edvard Kardelj, je jasno izrazil v pismu svojemu prijatelju avgusta 1943: „Ne gre za zlom fašizma, ampak za tisto resničnost sveta: posest in oblast.“

Cilj domobrancev je bila Svobodna Slovenija. Zastava, znaki, pesmi, geslo je bilo stokrat javno izraženo in zahtevano na domobranskih taborih.

Cilj partizanov je bila sovjetska Slovenija. Zastava, pesmi, boljševiška pest, kar je bilo stokrat javno izraženo in zahtevano na partizanskih mitingih. — Ali se motim?

Dal Bog, da bi ta previdno-simetrično „Izjava“ ne bila vzrok poglobitve razlike med tistimi, ki bomo romali k moriščem, da počastimo naše brate-mučence, in med onimi, ki jih bodo prišli simbolično in dostojno pokopati ter zaznamovati njih spomin!

Ob proslavi 50-letnice v Ljubljani:

Anti-komunistična legija je za štiri dni na Trgu republike v Ljubljani izpostavila žare sprstjo z morišč in goreče lučke-sveče v znak žalovanja. Vlada je uporabila silo policistov, ki so to odstranili. Policisti so tudi odpeljali predsednika lige g. Staneta Vezjak in ga zaprli en dan.

„Pokol slovenskih domobrancev maja 1945 je bil zločin in zgodovinska zabloda“

...,in svet se vrti naprej...”

Najbrž se malokdo spomni srednjevisokega, zarjavelega fanta Johna Corsellisa, ki je bil zadolžen za ambulantni park v Vetrinju. Res se je že veliko pisalo o civilnem taborišču slovenskih beguncev, mislim reči, veliko več kot pa o vojaškem taborišču, tudi lakote niso trpeli take, kot so jo morali domobranci, zato ne bo odveč, če se med drugim spomnimo hrane vetrinjskega vojaškega taborišča.

Civilno taborišče je dobivalo hrano nekaj časa iz vojaških skladišč (nemških-domobrantskih?) nato pa izključno iz skladišč vojske na Koroškem. Ne vem, koliko so jo dobili eni ali drugi, iz kakšnih skladišč je šla, vendar ko nas je prišlo v Vetrinje nekaj nad 30 Novomeščanov 24. maja, so bile napol gnile mule na vozovih 34. čete že zastražene, da jih ne bi surove požrli. Sam vem, da sem dobil v šestih dneh 10 piškotov, eno žlico kave in eno žlico sladkorja. In to po 14 dnevih marših in borbah čez Štajersko.

No, po 50 letih se je pa le našel nekdo in to celo iz nasprotnega tabora, ki je začel pisati o Vetrinju, o življenju beguncev tam na goli zemlji, brez pokrivala skoraj en mesec, dež pa je nalival vsaj dvakrat na dan. O vsem tem so pisali že zborniki Svobodne Slovenije in naše druge publikacije, vendar na papirju ne izgleda tako žalostno, kot pa je v resnici bilo.

12. maja so prišli civili in domobranci v Vetrinje.

Že 14. maja so prevzele vojaške oblasti slovensko civilno taborišče. Torej civilnega, ne pa tudi vojaškega! Vodja vojaških oblasti je bil kanadski major Barre, vodja slovenskega taboriščnega oddelka je bil pa Mirko Kranjc.

Od 16. maja je bil poveljnik vojaškega taborišča Lt. Ames (postavili bi kakšnega kaplarja za 20 tisoč glavo množico!), toda tudi njega ni zanimala preveč usoda domobrancev, prav tako ne maj. Johnsona, ki je bil zadolžen tudi za civilne begunce.

Povsod so samo skrbeli in zatrjevali, da civilni begunci ne bodo vrnjeni in tudi kar je bilo važnih obiskov, so veljali samo civilistom.

24. maja so bili poslani Srbi in Črnogorci na Jesenice, Kranj, Škofjo Loko in že naslednje dni so se začeli vračati in razlagati, kje so bili streljani, tako da bi zlahka rešili prvi transport domobrancev, ki so ga vrnili 27. maja. Drugi transporti so jim sledili 28., 29., 30. in 31. maja. Dr. Janež je prišel iz Pliberka šele 30. maja in šele njemu so verjeli, da je res, kar so trdili drugi pred njim.

K prvemu transportu bi bilo treba prišteti še Hrvate, ki jih tudi ni bilo malo, le šteti jih nisem mogel, ker smo prišli že na večer v taborišče (niso nikjer omenjeni!). Tudi domobranci iz Zaščitne okraja Novo Mesto in 900 Hrvatov, ki so se predali v Železni Kapli nisem še videl omenjene. Predali so se istega dne kot mi, vozili so jih s tovornjaki v Novo mesto, pobiti so bili za Poganci in Dolenjo Težko vodo. Ko se bo zmanjšalo število komisij in svetih mož, ki raziskujejo morišča, bodo našli morda tudi tega. Domobranca, ki se je rešil z morišča, pa najbrž ni treba več iskati.

Corsellis je spadal k upravnemu osebju civilnega taborišča, tako da ni mogel poznati življenja in števila nas, ki smo bili v vojaškem, še manj pa odločujoče osebe in spletke, ki jih ni manjkalo ne tu ne tam.

Prvo, do česar pridemo pri branju njegovih člankov — imel je tudi predavanje na londonski univerzi, udeležil se je (bo?) tudi simpozija zgodovinarjev 1. junija na Teološki fakulteti v Ljubljani — je, da v Angliji iz za Corsellis ne velja več tisto: *Roma locuta — causa finita!* Angleško sodstvo je res spregovorilo in zašilo grofa Tolstoja za dva milijona funtov denarne globe. Morebiti se je pa tudi v Angliji od takrat kaj spremenilo: včasih so najemali morilce iz najnižjih slojev družbe, tam pred petdesetimi leti so jih pa iz najvišje in še odlikovali so jih povrh. V tem Anglija ni bila nikdar preveč delikatna: danes morski razbojnik — jutri admiral!

Za 50-letnico pokola bo (je?) imel Corsellis predavanje v Ljubljani, na Hrvaškem, misli pa priti tudi v Argentino, da se pogovori s še preživelimi pričami vetrinske žaloigre. Isto je storil že v Angliji, kjer je govoril z 40 domobranci in potem misli izdati knjigo, ki naj bi nepristransko zaobsegla vse do zdaj poznano o domobrancih, civilistih in drugih jugoslovanskih beguncih.

Zgodovina je nevarna veda, ker obvladuje sedanjost. Skoraj bi lahko

rekli, da ni take vednosti, so pa ljudje, ki se bavijo in dajejo razlago tej vednosti. Seveda morajo upoštevati vrsto nedvomno določenih postopkov in navodil, ko ugotavljajo dejstva na katera se opira zgodovinska veda. Dejstva so edino tisto pozitivno (ali negativno), kar lahko izvemo iz preteklosti. Za ugotavljanje dejstev pa še vedno veljajo pravila, ki jih je zgodovinopisje vzpostavilo v 19. stoletju: vir, zgodovinski podatek, je treba kritično presojati, ga primerjati z drugimi sporočili o istem dogodku ali procesu in ga postaviti v zgodovinski čas in prostor.

Skoraj bo minilo 50 let od pokola domobranske vojske in danes vemo o njej manj kot smo vedeli pred 50 leti. Zakaj? Zato ker se ni pretreslo in vzelo v obzir zgodovinskih dejstev obeh strani.

Thucidides je končal pisati svojo Vojno proti Peloponezu ravno takrat, ko je Ksenofont začel opisovati spore in vojne med Grki in že Ksenofont je našel kup napak, če ne že napačnih trditev tega največjega grškega zgodovinopisca. Ksenofont je vedel, da se zgodovina nadaljuje, prav tako njeni vzroki, ki se vlečejo v naše dni. S tem ne morem reči, da bi veliki naše dobe, ki niso poznali Thucidida in Ksenofonta, bili kaj boljši, če bi ju poznali. Zgodovina je tista veda, od katere se nihče nič ne nauči.

S postmodernizmom (Bog nas varuj uporabljati kakšen stavek, kjer bi bil omenjen komunizem, saj zgodovina je mrtva!) je nastopila tudi kolektivna morala, z njo pa modrost treh opic: Nič ne vidim, nič ne slišim, nič ne rečem! Iztrgati se modrosti treh opic je več kot težko, ker za njimi stojijo sive eminence, zavite v plašče z ene in druge strani. Plašči so še iz pokoncilске dobe, torej so zdržali marsikatero vremensko nepriliko.

Vendar se še dobijo ljudje, ki niso zadovoljni z modrostjo treh opic, ki jim jo servirajo njihovi pripadniki, ker so bili sami pri začetku udeleženi in se ne zadovoljujejo z modrostjo treh opic. Če pa niso objavili ali obesili na veliki zvon svojih stališč, je pa kriva tudi družbena ureditev, ki jo imenujemo „demokracija“, v resnici pa je samo topla greda za skrivanje umazanije našega časa.

Ne vem, zakaj se Corsellis ni oglasil prej, morda je svetovni tisk zamolčal vse, kar je pisal. Za večjo gotovost ponovi besede nekdanjega častnika angleške armade na Koroškem Nigla Nicholsona, ki je imel priložnost izročanje domobranstva opazovati od blizu. Ko Corsellis citira njegove besede: „To je bila najsramotnejša operacija, kar so jih mogli kdaj opraviti britanski vojaki!“ se pri tem niti ne zaveda, da samo ponavlja

Gladstonove besede o kitajski vojski: „Nikdar nisem videl bolj krivične vojne, bolj preračunane, da bi pokrila s sramoto našo deželo. Britanska zastava se dviguje le, da ščiti nesramno kupčijo.“ Saj ni bila samo britanska, tudi druge so bile in sramoto si lahko razdelé po višini dobička. V kitajski vojni so si evropske velesile razdelile najvažnejša pomorska oporišča za 99 let, poleg mastnih odškodnin, ki so v amerškem primeru znašale 8 milijonov dolarjev letno, čeprav so bili Amerikanci upravičeni samo do odškodnine dveh klopic, kamor so žene diplomatov hodile štikah in sprehajati mačke. Da, tudi čut za sramoto obstoji v zgodovini: ko je Amerika izvedela, koliko so ji evropske sile dodelile za tisti dve klopici, je denar namenila kitajskim štipendistom.

Pred tremi leti smo praznovali 500-letnico zasvojenja (conquista) Nove zemlje. Pater De las Casas in opat Bernardino Minaya sta se pritožila v Rimu, De las Casas pismeno, Minaya pa je šel osebno k papežu, da ga informira o krivicah, ki so jih morali prenašati Indijanci pod špansko oblastjo. Papeška bula Divinis jima je dala prav, toda ker ni šla čez kraljevski svet: v luknjo z njima! Že čez nekaj let nato so Španci prepovedali celo uporabo besede „conquista“, češ da vznemirja Indijance, prej pa so jih pobijali, predajali in imeli za sužnje. Naš Jože Smole je tudi najprej zahteval pomirjenje, ki ga ni bilo treba, tako da bi po njem prišli do sprave, ki je po petih letih dlje kot je bila takrat. Celó oddaljuje se vsak dan bolj...

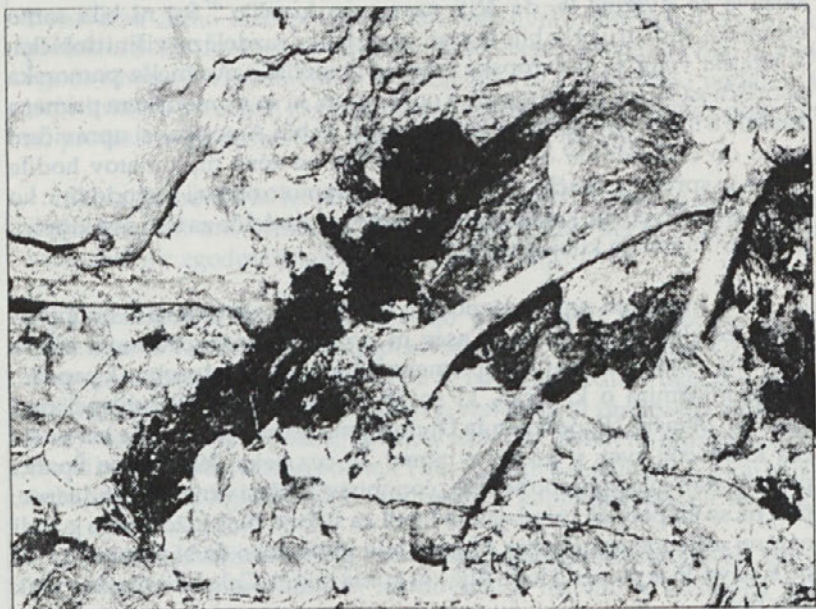
Naslov knjige dr. Stanka Kocipra, ki je izšla skoraj pred štiridesetimi leti „...in svet se vrti naprej...“ nima ne pravega začetka ne konca. Iz nje pa moremo potegniti dragocen nauk, da se zgodovina ponavlja, da živimo na račun tistih, ki so jih poklali pred 50 leti in najbrž še na račun tistih, ki bodo prišli za nami.

Če je Corsellisova razprava 1. junija 1995 na Teološki fakulteti kaj posvetila vsaj malo na tiste dni, o katerih se je toliko lagalo doma in zatajevalo resnico v svetu, bomo srečni, da je tujec odkril resnični del naše zgodovine.

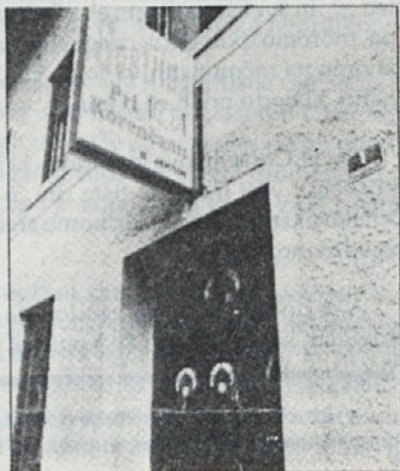
Vse do takrat pa bo zgodovina zbirka laži o izmišljenih junakih in zmagah, kakor je rekel že Konfucij pred 2500 leti.

Viktor E. Frankl: *Doživetje človeka, ki je prestal trpljenje okrona občutje, da se mu po vsem, kar je pretrpel, ni treba več bati ničesar, kajti Bog je njegov varuh*

Povojne žrtve

Grobnica neznanih domobrancev: Brezno na Koševcu, kjer so končale žrtve kanibalskega holokavsta.

Na kraju zločina: Na tem mestu je bila partizanska „klavnica“, klali pa so kar lokalni mesarji.

Kolaboracija v luči mednarodnih določb in prakse

Pripombe na pripombe Pavla Borštnika v Taboru 3-4 / 95

Fikcijo o NOB ni težko dokazati: a) izjave najvidnejših iz KPJ, npr. Tita, Djilasa; b) vojaška analiza NOB je za KPS porazna. Kot glavne bitke NOB omenjajo Dražgoše, pohod XIV. divizije, umik v Jelenovem žlebu, kar samo od sebe pove vse; c) izgube sovražnikov so sedaj znane: Nemcev do 400, Italijanov 304, madžarskih izgub ni bilo, saj so se tam partizani pojavili nekaj tednov pred koncem vojne; d) slovenske izgube so povezane direktno ali indirektno z revolucijo. Te so take (Analizo bom podal 9. junija 1995 na predavanju v Škofovih zavodih), da prideta na enega padlega okupatorja 102 padla Slovenca!!!

Upor okupatorju. V smislu spontane narodne akcije ga nismo imeli. Ne bi imel nobenega smisla, okupator je bil vojaško tako močan in Slovenija geografsko tako izpostavljena, da bi vse končalo v tragediji. Sabotaža, obveščevanje, da, vse drugo ne. Ne vidim razloga, zakaj bi ga umetno ustvarili? Upor, ki je vreden, da se slavi in bo zapisan v zgodovino je vstaja v Št. Joštu dne 17. julija 1942.

Medvojna kolaboracija ali celo izdaja komunistov v obdobju od 10. aprila do 22. junija 1941 je bila množična in dokazljiva. Trije vidni levičarji so bili v nemški službi v selitveni komisiji v Št. Vidu, med njimi tudi Jože Vilfan. Poznana je manifestacija na Dolenjskem, ki so jo organizirali Franc Pirkovič, Žan Moré, Niko Šilih, Bogdan Osolnik za priključitev k Tretjemu reichu, ki je končala s tragedijo v Radohovi vasi, ko so Italijani ustrelili 9 manifestantov.

Na predavanju je bilo nekaj nepopoljšljivih zagovornikov NOB, partizanov kot častnikar V. Blažič in sodnik F. Miklavčič.

V debati bistva legitimne, nujne, častne kolaboracije nista osporavala. Predavanje sem poslal vsem režinskih zgodovinarjem, nihče ni reagiral ne na en ali drug način. Kar pa je opaziti je nek nov prikaz „prisiljene“ kolaboracije v levičarskih medijih. Na žalost je ob 50-letnici zopet ogromno pisaja o NOB in obsojanja vredne kolaboracije, vse brez vsakih dokazov.

Vse podrobne vire sem navedel, kjer je šlo za bistvene zadeve. Protokol Bruxelles 1874 samo pojasnjuje razvoj do haaških konvencij, člen 47 Ženevske konvencije in člen 51 Listine Združenih narodov, sta deloma nastala po haaških konvencijah, torej manj važna pri dokaznem postopku. Isto velja za navedbe Grotiusa, gre samo za njegovo pisanje.

Pri splošno znanih izjavah Tita, Hitlerja, ki jih nihče ne zanika, je točna označba vira manj imperativna.

Hitlerjeva izjava o eventualni celoviti izselitvi Slovencev se nahaja v Spominih Glaise von Horstenau-a, med vojno glavnega predstavnika Wehrmachta v Zagrebu. Horstenau se je 23. avgusta 1943 razgovarjal s Hitlerjem osebno. Ta mu je omenil namero o Sloveniji (Ljubljanski pokrajini): dati ji avtonomijo, ker je šlo za možno italijansko kapitulacijo. Ko je Hitlerju Horstenau izrazil dvom o slovenskem sprejetju tega, ker so imeli tako slabe izkušnje iz leta 1941, je prišlo do omenjene grožnje. Zadevo sem verbatim objavil v mojih pisanjih l. 1994.

Prisega. Besedilo rutinske prisige v nemški vojski je bilo nujno. Gre za razlikovanje med prisigo zvestobe Reichu in Hitlerju samemu. Taka prisega po Haaški konvenciji ni dovoljena v primeru domačih oboroženih formacij. Za te je specifično dovoljena prisega lojalnosti. To je bila domobranska prisega in to sem skušal dokazati, upam da z uspehom. Borštnik išče v prisigi nemško prisilo. Ima prav, tudi ta je bila, Rösener je postavil ultimatum: prisega se izvrši, ali razpustim domobranstvo, torej še drugo opravičilo. Prisega je bila Rösenerjeva iniciativa, tako je izjavil na procesu. V začetku je bila formulirana tako, da so jo odgovorni odklonili. Popravljen po podpolk. Kremerju je bila sprejeta. Gen. Rupnik (potrdil na procesu) je dodal pasus o zaveznikih. Tu je bilo mišljeno seveda partizanstvo, OF. Na procesu je Rupnik klonil, ker je za zaveznike označil zapad. O domobranski prisigi je podrobno napisal, brez očitka krivde domobrancem, mag. Boris Mlakar (Zaveza 16/95).

Očividno Borštnik ni povsem prepričan o povsem legitimni, častni kolaboraciji. Piše: „Mednarodni dejavniki namreč so problem presojali iz svoje mednarodne perspektive in tam je veljalo eno samo načelo, kolaboracija, dejanska ali celo samo navidezna, je nesprijemljiva.“ Sedaj je moje vprašanje, kje je Borštnik tako usodepolno trditev pobral. V mojem 6-mesečnem študiju je nisem zasledil nikjer!

Haaške konvencije, mednarodna praksa v celi zasedeni Evropi

nevtralnno in taktično kolaboracijo specifično sprejmejo. Poznana je sicer želja zaveznikov, predvsem Anglije v njenih najtežjih dnevih zažgati Evropo, tvegati v samomorilnih uporih na glede na žrtve predvsem narodov vzhodne Evrope. Teh želja ne moremo smatrati za veljavne mednarodne norme, nasprotno ti pozivi so bili brezobzirni, skoraj zločinski. Preživetje narodov je bilo v nevarnosti, brez kake vojaške vrednosti upora. Gverila proti Nemcem je bila vse do marca 1945 nesmisel in samomor.

Poziv Tita 5. maja 1941. (Seja politbiroja v Zagrebu!) Zadeva je bila objavljena v partijskem glasilu, verbatim sem jo citiral v mojih prejšnjih pisanjih.

OVRA. V ozninih arhivih sem bral številne denunciacije konfidentov, pravih imen seveda ni.

Nejasnosti v primeru kolaboracije v drugih deželah. Na žalost nisem mogel iti v podrobnosti, predavanje bi bilo predolgo.

Petaín. Franco-Hitler-Gibraltar. Petaín je pred pogovorom Franco-Hitler posvaril Franca, naj ne klone nemškemu pritisku v zadevi Hitlerjeve želje, naj Franco napade Gibraltar. Laval se je napravil mrtvega, to je direkten prevod iz nemščine, ki pomeni, da Laval ni odgovoril na nemške zahteve glede Maroka. Ko so urgirali, se je izgovoril, da je Maroko vezan po pogodbi z ZDA, da ne ovira svobodni premik njihovih agentov.

Pismo naših predstavnikov Grazioliju 18. aprila 1941. Nisem videl razloga, da bi zgubljal prostor in čas s celotno rutinsko vsebino pisma. Pobral sem samo odstavke, ki so „delikatni“.

Nemško partizansko premirje na Primorskem. Dokaz tega pogajanja sem dopolnil s prostimi besedami na predavanju samem. Omenil sem osebno prisotnost na predavanju Zdenka Zavadlava, oficirja OZNE, ki je sodeloval pri pogajanjih. Povedal sem podrobnosti, ki mi jih je svoječasno sam o tej zadevi zaupal. Stoodstotni dokaz!

Lorenz Kuhar je bil seveda Prežihov Voranc. Ponemčeno ime nisem spremenil, ker je v dokumentu tako pisalo. Voranc je bil predstavnik Kominterne, uradnik sovjetske ambasade na Dunaju z diplomatskim statusom! Italijani so ga zaprli v Ljubljani in predali Nemcem. Himmler ga je držal priprtega v Berlinu. V tej fazi je očitno posredoval za

premirje, ki so si ga Nemci (predvsem SS - Globotschning) tako želeli. Partizani so pristali na premirje, ko so jim Nemci na Baški planoti obkolili velike partizanske sile. Med izbiro likvidacije ali podpisa premirja je bila odločitev lahka. Voranc je bil iz Berlina premeščen v nemški kamp za diplomate-politike. KPS ga po vojni ni uporabila, razlog bi mogel biti njegova povezanost s premirjem, ali slabo obnašanje v zaporih.

Haaške konvencije obvezujejo okupatorja obdržati vso staro administracijo. To je očitno v interesu naroda. Z domačo zasedbo ključne administracije ima ta možnost preprečiti ekscese okupacije, ko gre za narodno premožnje, okupacijske dajatve in mnogokrat za življenje. Iz neke romantične miselnosti upora, iz strahu pred kritiko levega bloka, zaradi napačnega pojma prestiža pri zaveznikih, so se naši politiki in uradniki umaknili. V krizi, ki je nastala z začetkom rdečega terorja, jih ni bilo na mestu, kjer bi mogli skupaj z okupatorjem učinkovito ukrepati. Vedno smo bili šest mesecev prepozni. Če bi imeli našo policijo in MVAC decembra 1941, bi bil potek verjetno precej drugačen.

Branko Pistivšek

Vrnemo se!

*Nazaj gremo iz dalj tujine,
izgnance nas, brez domovine,
pod naš slovenski rodni krov;
vse steze vodijo domov.*

*Ti vrni nam Brezjanska Mati,
čar naših polj, jezer, gorá.
Ti vrni dom nam ljubi zlati,
sinjino našega neba!*

*Povrnemo se v one kraje,
ki sta jih vzela laž in zlo.
Ne damo vam, kar naši knezi,
nam pridobili so s krovojo!*

*Tam, kjer so danes le grobovi,
življenje novo vzklilo bo;
Marija, mati, Ti nam vrni,
z nasiljem uropano zemljo!*

RUDL

V oni veliki sovražnikovi ofenzivi sva se našla. Skupaj sva prežala v zasedi nad cesto proti gradu Poganjce, pa se nisva poznala.

Čas je bil napet kakor živci v pričakovanju nadmočnega sovražnika, ki moral priti tod mimo. Vódnik se je plazil od vojaka do vojaka v zavetju grmovja in dajal še zadnja navodila za kritje in pripravnost povelja za „plotonsko palbo“ (1) na sovražno kolono.

Oči vseh so bile zadržte na ovinek pod gradom. Zdelo se je, da se je čas ustavil. Še ptičje petje je utihnilo v opoldanskem soncu, le drobna taščica je preskakovala vejeve grmovja, kakor, da hoče tudi ona bodriti vsakega vojaka posebej.

„Od kod pa si ti?“ je kolega na levi pretrgal nemi zrak.

„Iz okolice Ljubljane — Ivan mi je ime,“ me je skoro zdramil iz napetega pričakovanja, ko sem spet slišal mamo, ki me je svareče prosila: „Pa merkaj se.“ Ob takih momentih sem skoraj vselej razločno čul njeno prošnjo.

„Jaz sem Rudl, tam od Krke doma.“ Odlomil je šop grma in si ga potiskal za vrat in pod kapo.

„Veš, človek mora biti previden. Ali se kaj bojiš?“

Namesto, da bi mu priznal, sem samo skomignil z rameni. Potem sem si še sam zataknil zeleno vršičje za kapo.

Od daleč se je začulo brnenje sovražnih tankov in oklopnih vozil.

„Gredo!“ sva se nemo spogledala in naravnala v resju ležeče puške. Bilo mi je tesno. To je bila moja prva zaseda velikega pomena.

Pa saj smo v varstvu grmovja, sovražnik pa bo na odprti cesti, vendar...

„Glavna tarča so šoferji in mitraljezci, potem naskočimo kolono,“ mi je razbijalo v glavi vodnikovo povelje.

Še nikoli se nisem tako zavedel križa, s katerim me je mama poslovila. To pot pa sem čutil, kakor da mi ga njena roka ponovno riše na čelo. Dvignil sem desnico in dopolnil na ustih in prsih.

Izza ovinka se je prikazala jeklena kolona. Tank, potem še eden, nato vrsta oklepnih tovornjakov z Italijani. Pritisnil sem puškino kopito k licu, prst na petelincu je čakal povelja za „plotonski strel“.

Toda, še predno smo se zavedli, je završalo v zraku in se raztreskavalo med nami. Preko čistine pa je zalajala težka strojnica in klestila zeleno vršičje nad našimi glavami. Stisnil sem se za trhel štor in čakal, sam ne vem kaj. Ko je rafal utihnil, sem dvignil glavo za preizkus, če se še drži vratu, Rudija ni bilo nikjer. Zdelo pa se mi je, da mi je med regljanjem in treskanjem granat zavpil: „Umik!“

Ritensko sem se povlekel nazaj nekaj metrov, nato pa se pogнал za robom v kotanjo, kjer je bilo že nekaj naših z vodnikom.

„Ti laški hudiči so nas odkrili!“ je klel narednik. „Toda, nemogoče, tu je moral nekdo javiti, proketo!“

Že v taboru pa smo zvedeli, da sta dva naša vojaka iz druge zasede pri mlinu odšla prosit kruha. Italijanska izvidnica ju je opazila. Komandant je zanju zahteval smrtno obsodbo, pa je preprečila Irena in sklepčnost vodij trojk, ker sta bila, čeprav nedisciplinirana, drzna. Vendar je sledila kazen, katero sta prestajala dolgo.

Ko se je pozneje odred razdelil, sva se tudi z Rudijem izgubila.

— — —

Buenos Aires — Slovenska vas. Na velikem, prostranem travniku v predmestju milijonskega mesta je zrasla skromna koča iz pločevine in desk. Njej so sledile še druge kot gobe po dežju — Villa Eslovena. (2)

Slovenski izseljeniški duhovnik Janez je preskrbel in uredil s prostorom, ki bi ga poceni odkupovali emigranti za skupno slovensko naselje.

Rudi Rozina je bil prvi, ki se je okorajžil in zgradil gnezdo za svojo že številno družinico, ki se je ustavila na tej prostrani ravnini. Bil je zidar in pridno sta delala z ženo. Otroci so jima bili v veselje in ponos — slovenski otroci na tujih tleh.

Najstrejši Bogdan je celo že pomagal očetu ob sobotah popoldne. Kopala sta odtok, polagala cementne plošče za pot ter sprednjo leseno steno hiše zamenjavala z opeko. Mamica pa je štihala gredo za vijolice in astre, pa jesenke, roženkravt in rožmarin, „nekaj pa bo še za zelenjavo“. Pred hišo pa bodo vsadili lipo in pušpan.

Zveza sindikatov v glavnem mestu je napovedala za naslednji ponedeljek splošno stavko v zahtevo povišanja delavskih plač.

„Ali ti nisi šel delat?“ je Rudija pobarala sosedova mati tisto jutro.

„Veste, mat', imam samo eno življenje — človek mora biti previden,“ je bil Rudi odločen ob misli na nereda in pretepe, ki so last splošnih stavk, posebno tu v Ameriki.

Bil je lep sončen, jesenski dan in slovenski otroci so se igrali na „Campu“ (3). Rudi je zidal doma in žena mu je donášala mavto, čeprav jo je svaril, ker je bila noseča in v skorajšnjem pričakovanju.

„Bom že sam, ti se odpočij,“ je bil skrben Rudi.

Žena se je vidno trudna usedla na novo klopco, ki jo je Rudi prav zanjo stesal tam ob rožmarinu in jesenkah, ki jim je toplo sonce odpiralo popje.

Veter je gnal težke kosme oblakov in jato belih galebov na ocean, ko je pritekel Bogdan in skoro v joku povedal, da jim hočejo „negros“ (4) vzeti žogo.

Rudi je skočil v kočo, vzel skrit revolver, ga potisnil za pas in stekel na travnik. Odločno se je postavil med obe grupi z rokami v bok, da so mu mogli opaziti orožje za pasom. S tem jih je hotel oplašiti. Z besedami ni mogel, saj je znal komaj reči: „Buenos días“ in „por favor“. (5)

Ob njegovi odločnosti so se domačini počasi odmikali proti svojim

kolibam. Že blizu naselja pa se je utrgal izgubljeni strel in zadel Rudija v želodec.

Zvil se je, kot bi hotel iztisniti bolečino s kroglo vred. V zameglenem pogledu je videl nosečo ženo in nepreskrbljene otroke okrog nje. Urno se je obrnil in se pognal domov. Sin Bogdan je stekel za njim.

„Te je zadel?“ V otrokovih očeh je ledenel strah.

„Samo malo,“ se je upognil Rudi in z obema rokama tiščal krvavo mokro srajco na bolečem želodcu. Drugi otroci so pred njima tekli domov.

„Ježeš, Marija,“ mu je žena hitela naproti in ga opotekajočega prijela pod roko. „Hitro k zdravniku!“

Nobenega vozila še ni bilo na Campu, ne na bližnjih, komaj izoranih prstenih cestah.

Hitro ga je za silo obvezala s povojem in dolgo brisačo, nato pa so vsi trije s solzami in strahom odhiteli peš preko Campa, do nekaj kilometrov oddaljene zdravniške zasilne postaje.

Naslednji dan je zdravnik z rokami dopovedoval zaskrbljeni ženi, da je operacija dobro izpadla in, da je „marido fuerte“. (6)

Ko je šla k možu, jo je spoznal, se lahko nasmehnil in ji močno stisnil roko.

Začutila je kot, da ji polaga vso težo družine na njena šibka ramena.

Vendar je odšla domov s tihim upajem: „Marija z Brezij, ti nam ga ohrani.“

„Kmalu bom doma,“ ji je komaj slišno zašepetal, ko je bila že med vrati.

— — —

Ob obisku konec tedna pa so sporočili ženi:

„Truplo vašega moža leži v morgue (7) na ulici Previsión (8) št. 717.

Po razsežnem slovenskem Campu se je vil dolg, dvakrat žalosten pogreb. Oči vseh so bile objokane. Tam z male vzpetine, kjer so določili, da bo nekoč stala cerkev, so topi udarci na traverzo skušali oponašati mrtvaški zvon — zvon brez odmeva.

Skromno krsto, katero so nosili krepki fantje, je veter povijal s trakom slovenskih barv. Za krsto je skrušeno stopala žena z otroci, zavita v obnošeno črnino, s šopkom pravkar razcvetelih krizantem v naročju in z nerojenim otrokom pod srcem.

(1) *Plotonska palba* — streli vseh pušk istočasno.

(2) *Villa Eslovena* — Slovenska vas.

(3) *Campo* — velik travnik, tudi podežlje.

(4) *Negros* — temnopolti domačini, potomci Indijancev.

(5) *Buenos días; por favor* — dober dan; prosim.

(6) *Marido fuerte* — Mož je močan.

(7) *Morgue* — prostor, kjer hranijo trupla do raziskave vzroka smrti.

(8) *Prevención* — Previdnost.

Tone Podgorc

REDUKCIJA ZGODOVINE

Lahko bi zapisal tudi prostitucija, vendar ostanimo zaenkrat le pri redukciji in njenih zgodovinskih resnicah. Zgodovino pišejo ljudje, torej se ti prostituirajo, ne pa znanost, ki smo jo nekoč imenovali učiteljico družbe in ljudi.

Vsakdo verjame predvsem v tisto, kar želi verjeti. Ni več trdnega kriterija pri obravnavanju zgodovine; zdaj ji nekaj odvzamejo, jo skrčijo, jo spremenijo do nespoznavnosti. Vse je relativno, dejstva se ne spoštujejo več, številke še manj, osebne priče veljajo, ali pa samo za eno stran in še takih, ki so bili tisoče kilometrov stran, ko so se stvari dogajale, morda niti šeniso bile rojene, toda njihova beseda in razlaga zgodovinskih dogodkov več velja, kot pa vsa prizadevanja tistega, ki se hoče dokopati do resnice z direktnimi soudeleženci dogodkov. Pričevanje tistih, ki so stali ob strani, veljajo več kot pa ustvarjalcev zgodovine.

Zakaj? V modo je prišel nazor, da tisti, ki je bil soudeležen pri, recimo revolucijskih dogajanjih pri nas — tudi za literaturo so skovali podobno inačico — ne more soditi o njih nepristransko, ravno zato, ker je bil sam udeležen pri njih, torej gredo njegove simpatije samo njegovi strani. Preroke te teorije dobite med nami. Seveda ta resnica velja samo za našo stran, resnica naše levice je nedotakljiva. S tem pa je že dvojno zreducirana zgodovinska resnica: kljub dokumentaciji desnice, resnica te ni mogla priti do ušes naroda dolgih petdeset let, ravno zato pa je šlo, da partija v tem času zabriše svoje zločine in vzgoji v svoji strankarski resnici dve generaciji in za to so imeli zadosti časa in vsa sredstva na razpolago. Drugič pa, čas je igral proti nam, da se je že v zdomstvu veliko pozabilo, še več pa v domovini.

Sreča še, da Bog, kogar hoče pogubiti, tistega udari s slepoto. Ko so se pred desetletjem zbrali slovenski in angleški zgodovinarji na gradu Brdo, da bi prišli do zgodovinske resnice o vsem, kar se je dogajalo pri nas, so nekateri dvignili število domobrancev kar na 18 tisoč, spet drugi pa so trdili, da njih število ni presegalo 10 tisoč. Čeprav tega ne moremo jemati kot iskanje resnice, vsaj zgodovinske ne, je pa opazna manipulacija z njo, bolje rečeno, z mnenji in pomočjo plačanih partijskih zgodovinarjev so hoteli ustvariti vzdušje nepristranskosti. Zdomstvo je modro molčalo, držeč se starega slovenskega pregovora: Kdor molči, desetim odgovori!, čeprav je takrat že imelo seznam domobranstva, iz katerega je bilo razvidno število domobrancev. Izločili bi samo te, ki smo se rešili, pa bi dobili pravo in resnično število domobrancev. Prezgodaj je še!, so menili naši politiki in vodilni. Najbrž se mora zgodovinska resnica „umecati“ kot zrela tepka, da je užitna. Spet redukcija zgodovine, prostitucija pa je obstajala v tem, da so preveč „vneti ljubitelji zgodovine predali seznam domobrancev komunistom, saj so obstajali kar trije sezname, v roke našega vodstva pa je priromal en sam izvod, pa še tisti je bil objavljen kasno.

Ko smo že pri seznamih, je treba omeniti še seznam beguncev v taboriščih, čeprav je bilo že nekaj napisanega o tem in o naših vodilnih, ki so imeli opravka z njimi. Spomnim se še takratne resnice o taboriščnih seznamim: šušljanje, da ima ta gospod take in take zveze. Izpodbijanje tega šušljanja! Ogorčeno zanikanje! Zopetna govorice o preteklosti in takratnosti teh gospodov, podprto tu in tam z dokazi. Zopetna obramba in hvala teh gospodov, ki tako modro in previdno vodijo emigrantsko usodo, da ne marajo vsega obešati na veliki zvon. So skrivnosti, ki so

samo za posvečene, morda kvečjemu še za zaslužne. Kdo pa si ti? Kaj pa ti veš? Raja prokleta, kaj moraš vse vedeti!? Zato smo mi!

In romali so seznami taboriščnikov v belo Ljubljano, ki je postala nenadoma rdeča. Z njimi je šlo tudi marsikaj drugega, bolj otipljivega — toda vse je pristalo na sedežu OZNE. Ni se to godilo samo v avstrijskih taboriščih, tudi v italijanskih se je in to takrat, ko se še ni posedla zemlja na pobitih domobrancih v Rogu. Redukcija resnice in manipulacija z ubogo zdomsko paro, ki ni videla ure, da jo pobriše iz taborišč. Kljub temu je uboga para verovala v načelnost in zvestobo vodstva, ki se je že davno prostituiralo partiji.

Po Nietzscheju je Bog umrl, po Heideggerju je vzela konec filozofija, po Fukujami je šla po gobe ideologija in zgodovina.

Samo revčki smo, bedna bitja, vendar izbrana, da pričamo o resnici in Bogu. Tistih pet-šest rešencev iz groba v Rogu in Teharij ni treba prepričevati, da Bog ni umrl. Vsak je na svoj način dojel in tudi izpovedal njegovo prisotnost, ker jo je izkusil. V komunističnem peklu, v mukah, gladu, žeji, zasramovanju in obupu, zaradi neizhodnosti in položaja. Vendar je bila resnica znižana, skrčena iz dvanajst tisočev na samo šest ust, ki pa so prevpila laži plačanih zgodovinarjev.

Filozofija pomeni ljubezen do modrosti, torej resnice, saj ta je njena glavna komponenta. Kako bo umrla, tudi če je njeno smrt proglasil vsemogočni in vsevedni pristaš nacizma Martin Heidegger? Res da je zamrla za dobro desetletje, toda njen razvoj in iskanje je razumarski nemški narod nadaljeval, brž ko se je ponudila možnost. Več kot deset let so Nemci blodili v iskanju resnice in jih ni premotila De Gaullejeva mržnja do nemštva, hvalisanje „ameriškega way of life“, še bolj pa ga je odbijalo petje siren z Vzhoda. Resnica je bila zavrta, umrla pa ni.

Fukujamova trditev o koncu ideologije in zgodovine je bil trgovski produkt Amerike — za druge je bila napisana, za koristna budala, pomešana pa je z vzhodnjaško lokavostjo in premetenostjo.

Pojem preteklosti predpostavlja, da je to nekaj, kar je že bilo, kar je prenehalo biti, nekaj, česar sploh ni več. Če preteklost obstaja, potem obstaja le v moji in tvoji zavesti, zato je dvomljiv njen obstoj, vsaj drugačen ali različen je gotovo od enega do drugega, tako da ni za splošno uporabo družbe, ker nima obče veljavnosti. Trditev, da neka preteklost

obstaja ne glede na to, ali kdo ve zanj ali ne, je nesmiselna. Preteklost, pravijo, je relativna v razmerju do zavesti in zunaj nje ne more bivati samostojno. Če pa je relativna, jo lahko spreminjamo. Zadostuje, da spremenimo zavest o preteklosti, pa se bo spremenila preteklost sama. Preteklost torej ne more biti objektivna zgodovina, ker so njene resnice zreducirane na psihološki pojem, ki je odvisen od vsakokratnega stanja posameznika. Resnice ni, obstajajo pa posameznikove resnice, ki se spreminjajo, torej ne more imeti veljavnosti za vso družbo ali narod. Odtod tudi prizadevanja po atomizaciji mišljenja in individualizaciji resnice.

Če se je preteklost spremenila, potem to vpliva po modrosti rdečih in drugih prerokov tudi na sedanost in prihodnost. Iz pobijanja v preteklosti so napravili NOB; pobijali so sektaši, vojvode, Srbi, Bosanci, Dalmatinci, Sima Dubajić, mi Slovenci ne; pobijali pa so samo na Teharjah in v Kočevskem Rogu, drugod ne, pobitih ni bilo 12 tisoč, partija je rabila samo 7-8 tisoč, zato se ne odkriva več jam in se ne raziskuje, kdo je bil ubijalec, kdo ubit, domobranstva pa se ne sme več omenjati. Zreducirana je bila nedavna slovenska preteklost in njene resnice na najnižje stopnje. Niso jo reducirali samo nekdanji komunisti, tudi drugih razum je pripomogel do tega. Prostitucija peresa ni prvič, da se je zgodila na eni in drugi strani. Koliko je že Juda dobil, da je prodal Kristusa? Trideset srebrnikov — to pa je bila cena za mladega, zdravega moškega sužnja. Niso šli malo propoceni tistih 12 tisoč...

Nimamo komunizma, imamo demokracijo. Ta prehod v demokracijo, ta sprememba v naši miselnosti se je „zgodila“ s spremembo preteklosti. Doseči boljšo prihodnost je obljuba vseh slovenskih strank, doseglo pa se bo to s spremembo in izboljšavo preteklosti. Ne v naš prid, se razume! To je bistvo zgodbe o uspehu. Z redukcijo zgodovinske resnice o preteklosti se bomo držali na oblasti, dokler bomo hoteli. Čas dela za nas! To je geslo prenoviteljev, včerašnjih komunistov in naših spravašev! Ti delajo za ob strani, predvsem pa za svoj žep.

O kakšni spravi je že bilo govora? Ni je treba več! Vsi so dobili, za kar so si prizadevali, vprašanje je sedaj, kako dobiti še več. Sploh pa je proglasitev slovenske samostojnosti prekrila vse, kar je bilo storjenega narobe, čeprav so bili ravno komunisti najbolj za Jugoslavijo do zadnjega. Tiho, tiho! To ni za zgodovino! Tudi pri tem smo napravili redukcijo zgodovinske resnice!

*Kukočevim so umorili
štiri sinove: Poldeta,
Vinka, Marjana in Francija*

*Trije bratje iz družine Weis,
Loka — Črnomelj, domobranci
skupaj v boju in skupaj
v mukah in v breznu.*

Polkovnik Peterlin in sodelavci

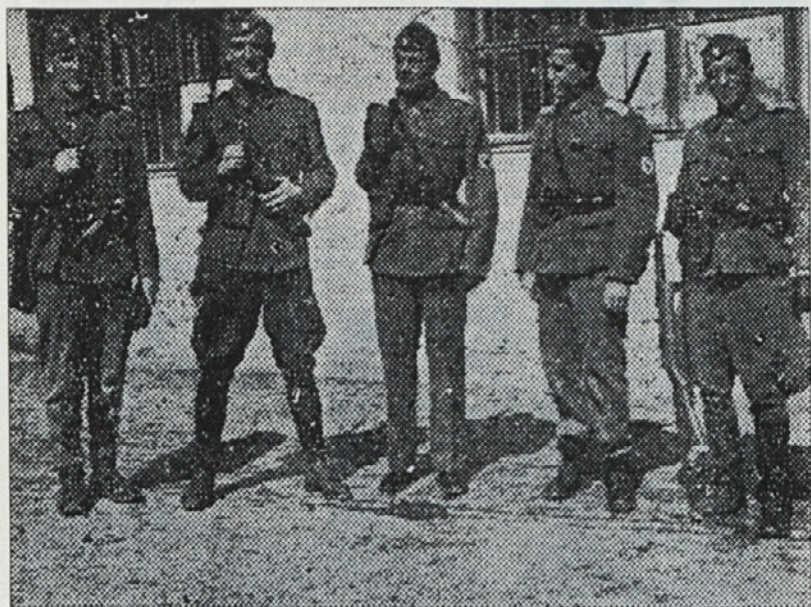
obsojeni na smrt v zloglasnem božičnem procesu v Ljubljani (23. decembra 1946).

Peterlin, poveljnik ilegalne skupine v domobrancih, ki je imela v programu udar po nemški vojski in oklicati slovensko državo.

Zajeti so bili po Gestapu in odpeljani v Dachau.

Jugoslovanski komunistični odbor v Dachau jih je ob koncu vojne zvalil v Ljubljano in Ribičičeva OZNA je „scenerirala proces“.

Usmrtili so polk. Peterlina Ernesta, majorja Križa, stotnika Ilovarja in poročnika Mehleta.

*Častniki iz domobranske postojanke Grosuplje
pod vodstvom nadporočnika Zrimška,
aretirani po Gestapu in odpeljani v Dachau.*

Mišo Jezernik o zakonodaji šolstva pod komunistično diktaturo:

„...Začetek univerze je dejansko v otroškem vrtcu, kar pomeni, da se že v vrtcih začenja z odvijanjem nadarjenih otrok in hkrati uvajanjem v delovne navade, red in disciplino, seveda z vrtcu ustreznimi. Prehod v prvi razred je zato mehak, je uveljavljanje procesa začetega vrtca. Tu gre za rehabilitacijo vsega kar je kardeljanska pamet zničala z diktatom: »Razšolajte šolo!«

Posledico diktata so najprej začutile gimnazije. Osemrazredne so se skrčile na štirirazredne, odpravljene so bile klasične gimnazije, ki so poučevale grščino in latinščino. Iz nekdanjih realnih gimnazij pa je bila izgnana latinščina in odpravljena je bila matura. Sčasoma so izgubile ugled tudi druge srednje šole. Na dlani je, da se je s temi revolucionarnimi posegi znižala tudi raven univerze, ki je bila prisiljena sprejeti pretežno tretjerazredni »brucovski material«. O tem priča skoraj polovičen osip vpisanih, ki se niso zmogli prebiti do diplome. Uresničila se je mračna napoved akademika Plemmlja, ki je rekel: »Če bomo tako nadaljevali, bomo imeli v Sloveniji le še eno samo dobro gimnazijo, to je nekdanjo univerzo.«” (Slovenec 1. 4. 1995)

Prof. dr. Jürgen Moltman:

„S sedemnajstimi leti sem bil poklican v vojsko. Bil sem tri leta v vojnih letih v ujetništvu v Angliji. V tem času sem bil soočen s slikami iz koncentracijskega taborišča v Auschwitzu in drugod. Začutil sem veliko duševno ogorčenje in potrtoost ter veliko breme krivde lastnega ljudstva, ki se ni temu urplo. V tem času občutka krivde zaradi strahopetnosti ljudstva in trpljenja v taboriščih sem odkril krščansko vero, ki mi je dala moč živeti s to krivdo v srcu. Krivde in trpljenja (duhovnega) se rešimo samo, če verujemo v Boga, ki je v trpljenju z nami in more odpustiti naše krivde. Če ne bi mogli v to verjeti, bi krivdo zanikali, vendar pa bi jo v sebi vedno znova podoživljali.“

Na vprašanje: „Ali ima Bog tudi za storilce krivic kakšno rešitev?“ je bil odgovor: „Storilci so grešniki, ki so storili krivico ljudem in s tem tudi Bogu. Grešiti pomeni ločiti se od Boga. Brez spravne žrtve ne moremo

prijeti v občestvo z Bogom in ljudmi. Samo Bog jih more oprostiti in rešiti njihovega greha in to po Kristusovem nadomestniškem trpljenju. Tako ravna Bog s storilci. Če bi jim mi ne mogli odpustiti njihovih grozovitih dejanj, jih vsekakor vključujemo v molitev (pri sv. maši): »...ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!«

Resnica je, da imajo storilci kratek, žrtve pa dolg spomin, zato je za storilce pomembno, da prisluhnejo spominom žrtev. Če hočemo mi v Nemčiji živeti z Auschwitzem in ga preboleti, moremo to storiti samo skupaj z žrtvami in njihovimi svojci. Oni nam morajo pripovedovati, kaj smo storili njihovim dragim in kaj so pretrpeli in mi jim moramo prisluhniti. Zgodovino Auschwitza morajo vedno znova pripovedovati, samo tako jo bomo mogli preboleti in doseči novo prihodnost, v kateri bomo skupaj z žrtvami začeli novo življenje.

Kdor pa tega noče, ohranja kratek spomin, zavrača dejstva in pozablja. Potem začne opravičevati, češ, vse to je laž, tega sploh ni bilo (ali ne v taki meri).

BOLJ KOT PRILOŽNOST ZA VELIKO PRAZNOVANJE JE PRILOŽNOST ZA RESNO SPOMINJANJE VSEGA, KAR SE JE TAKRAT ZGODILO.“

Dražgoše: Ta „bitka NOB“ je danes povsem razkrinkana kot zločinsko dejanje, izzivanje okupatorja, za kar so prebivalci utrpeli strahotne posledice. partizan Lojze Šinkar, brat znanega kurata Tončka Šinkarja usmrčenega na Kočevskem procesu, je svaril tovariše pred napadom, da bo navadno izzivanje brez uspeha za partizane. Za ugovor je bil ustreljen na licu mesta. (Tiskovno poročilo 18. 4. 95)

Kučan: „presvetli cesar slovenski“, je dejal: „Velikanska večina se ne bo nikoli odpovedala lastni preteklosti. Ohranila bo svetlo moralno podobo naše NOB in socialistične revolucije.“ (Komunist 11. 7. 86)

„VELIKANSKA VEČINA NARODA“, ne bo nikoli pozabila krvave podobe surove brutalnosti in morije „tovarišije NOB“. (Kondor)

Kučan: „Med vojno smo imeli Slovenci veliko in močno vojsko.“ Majhen del aktivnih domobrancev, ki so prisegli Hitlerju in so zato delili usodo vseh nacističnih vojsk ob koncu vojne.“ (Intervju Süddeutsche Zeitung 15. 3. 95)

„Velika in močna“ je bila partizanska vojska po osmem septembru 1943, ko so se ji pridružili italijanski fašisti z vsem orožjem, srpom in kladivom ter „trdnim namenom borbe za svobodo slovenskega naroda — NOB“. (Kondor)

Kučan: predlagal za spomeniško „obeležje“ v Rogu in Teharjah. Isti paradoks kot pri S. Hribar; napis na spomenik domobrancem: „Umrli za domovino“.

Tipično za „visoko moralnost“ vseh kameleonov. Nekdo, ki bi prisegel Nemcu, ne bi umiral za Slovenijo! (Kondor)

Alojz Schweiger: „Povojni škof dr. Jože Pogačnik, naslednik v Novem mestu po komunistih zažganega škofa Antona Vovka, se je v imenu slovenske Cerkve opravičil slovenskemu narodu za zločine Cerkve in prosil za odpuščenje vse Slovence (!), pa ga ni bilo moža z nasprotni strani, ki bi mu podal roko in obžaloval dejanja svoje strani.

Tudi sam sv. oče papež Janez Pavel II. je prosil vse človeštvo in Boga samega, za odpuščenje grehov vesoljne Cerkve. Pa spet ni bilo moža na zemlji, ki bi mu podal roko. Doslej nisem slišal, da bi kakšen komunistični diktator obžaloval grehe svoje strani. Sicer pa zgodovine človeštvo ni treba obtoževati, opravičevati pred Bogom pač.

Dokler bo obstajala slovenska Cerkev, bo obstajal slovenski narod! Komunizem je padel na izpitu človeštva, Cerkev pa je ostala in bo ostala do konca sveta! (Slovenec 22. 10. 1994)

Komunistični zločinec Mitja Ribičič, kot vsi krvavi heroji, bi rad spremenil zgodovino revolucije. V intervjuju z urednikom Vladom Krejačem je trdil, da je bila 27. aprila 1941 ustanovljena „Osvobodilna fronta“. To je eno izmed poglavij v komunističnem prikazu zgodovine laži.

Ta datum je bila ustanovljena PROTIIMPERIALISTIČNA FRONTA, kar je bilo popolnoma logično tisti čas za „slovenske tovariše“. Hitler in Stalin sta bila tedaj zaveznika. Da bi nekaj sto slovenskih komunistov dokazalo vdanost svojemu vodji — božanskemu Stalinu, so ustanovili fronto proti imperialistom in kapitalistom, ki so bili tedaj Angleži in Francozi. Zato v tem času ni bilo nobenega upora ali celo strela na „zaveznika“ okupatorja (!) od strani „osvoboditeljev“.

Dobra tri leta pozneje, ustanovitelji te fronte niso dovolili imperialistom izkrcanja v Dalmaciji in Istri! Če bi do tega prišlo, bi partizani skupno z Nemci (po dogovorjenem paktu) napadli zaveznike!

Vse to je za „prave in uravnotežene“ slovenske zgodovinarje še „neraziskano polje“ ali celo neverjetno!

Komunisti v Sloveniji in njihovi sopotniki ne morejo priznati, da so največji poraženci v zgodovini: dvignili so revolucijo proti kapitalizmu. Petdeset let so rohnili proti njegovi gnilobi, preganjali in pobijali nasprotnike zato, da so danes postali sami kapitalisti na „siciljanski“ model. Po Rudolfu Blažu (Slovenec 29. 4. 95)

Milan Križ - Buenos Aires: „...Sredi leta 1943 se je moj oče, major Ladislav Križ vrnil iz italijanske internacije. Bil je med častniki, ki so ustanovili Slovensko domobranstvo. Bil je poveljnik stiškega udarnega bataljona, pozneje pa poveljnik novomeške udarne skupine, dokler ga ni konec decembra 1944 v Ljubljani aretiral gestapo in ga odpeljal v Dachau. Ko so očeta zaprli sem bil v Ljubljani v podoficirski šoli. Zadnjo noč, preden so ga odpeljali v Dachau, sta prišla dva gestapovca in me vprašala, če hočem govoriti z očetom.

„Na samem?“ sem vprašal. „Da,“ sta odgovorila in mi dala eno uro časa. Z očetom sva se pogovarjala o vsem mogočem, v meni pa me je razjedalo vprašanje: „Kaj naj naredim? Očeta mi bodo odvedli v taborišče smrti, meni pa so prav isti za inštruktorje!“

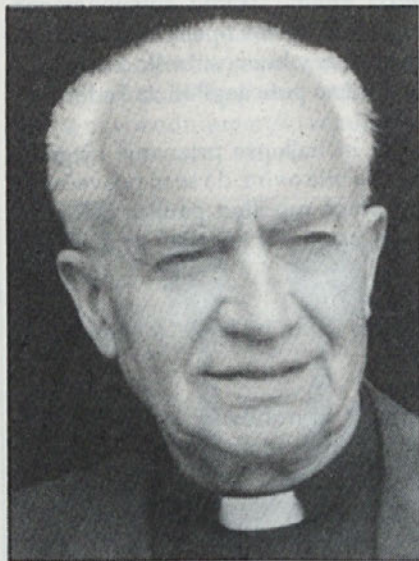
„Oče se je zamislil, kot pred besedo oporoke, položil mi je roke na ramo in polglasno izdihnil bolečino: »Milan, če je treba, tudi s hudičem proti komunizmu.«

Vendar oče je preživel Dachau, bil pripeljan v Ljubljano, in 23. decembra 1946 obsojen na smrt z obešenjem. Njegova krivda je bila, ker je bil protifašist, protinacist in protikomunist!“

Viktor E. Frankl:

Ne, kaj naj še pričakujem od življenja, temveč, kaj življenje pričakuje od mene.

Rev. Jože Guštin - zlatomašnik,

je eden izmed 12 otrok Guštinove družine iz Mokrega polja pri Št. Jerneju na Dolenjskem. Ljudsko šolo je obiskoval v domačem kraju, gimnazijo v Novem mestu, semenišče v Ljubljani.

Ob tragičnih dneh, ko so partizani na Slovenskem z Grčaricami, Turjakom, kočevskim „procesom“ ter množičnimi pokoli v Mozlju in Jelendolu dokončno in za vso zgodovino dokazali, da je bil njihov edini in resnični namen samo in izključno nasilna, krvava komunistična revolucija, je naš slavljeneц takoj ob ustanovitvi slovenskega domobranstva v septembru 1943

stopil v vrste borcev za Boga — narod in domovino. Kot bogoslovec ni vzel puške v roko. Toda s prosvetnim delom ob strani dr. Franca Blatnika v štabu novomeške domobranske skupine je poleg drugega tudi s sodelovanjem v domobranskem glasilu „Za blagor očetnjave“ prav tako odločno stal na braniku svojega naroda, kot njegovi soborci na okopih domovine.

Tik pred mašniškim posvečenjem je v maju 1945 s tisoči rojaki šel v tujino kot begunec, da si je tako pred komunisti rešil življenje. Vsi člani njegove družine so med vojno in po jej v domovini veliko trpeli. Mlajši brat Janez je bil že v juniju leta 1942 zelo mučen in ustreljen po domačih komunistih.

Samo dejstvo, da je bil tik pred posvetitvijo in bil dne 19. maja 1945 v Celovcu na Koroškem posvečen v duhovnika, ga je rešilo, da ni bil skupaj s 12.000 soborci vrnjen iz Vetrinja in namesto svobode našel mučeniško

smrt nekje v kočevskih gozdovih ali pri Teharjah.

Tri leta je kaplanoval na slovenski koroški župniji, nato pa se je za štiri leta preselil v škofijo Temuco v Čile. V avgustu 1952 je bil sprejet v buenosairesko nadškofijo, kjer pastiruje še danes.

Bil je dolgoletni osebni kaplan in tajnik kardinala Copella nato kardinala Antonia Caggiana. Poleg zahtevnega mesta v buenosaireski kuriji je bil g. Jože še glavni kaplan argentinske Zvezne policije (Policía Federal).

Vsa ta uradna mesta, ki so dokaz in najlepše priznanje njegovih izrednih intelektualnih sposobnosti, niso bila ovira, da se ni posvečal pri apostolatu za duhovno in gmotno pomoč moralno padlim dekletom velemesta Buenos Airesa, za katere je ustanovil posebno organizacijo „Buen Pastor“.

Popolnoma se je posvetil v apostolatu „Marijini legiji“ v Argentini in v Sloveniji.

Pri delu v „Nujni duhovniški službi“ za duhovno pomoč blodnim dušam umirajočih v nočnem Buenos Airesu najdemo tudi g. Jožeta.

Ob obilni zaposlenosti med argentinskimi verniki je vedno tesno sodeloval s slovensko skupnostjo v Argentini in rad pomaga pri dušnopastirskem delu. Od leta 1963 je dušni pastir za rojake v škofiji Quilmes s sedežem v Berazateguiju. Naša dobrodelna ustanova Rožmanov dom, ki je mogočen spomenik slovenskim domobrancem mu je zelo pri srcu in je vedno pripravljen pomagati.

Dolgoletnemu kuratu — zlatomašniku Jožetu Guštinu čestitamo, se veselimo in zahvalimo Boga za zlatomašniški jubilej

preživeli slovenski domobranci

Jubilej domobranke ge. Mare Kolman

V ponedeljek, dne 13. marca t. l., je v idiličnem Waukeganu blizu Chicaga, Il., ZDA, praznovala svojo 75-letnico naša ponosna, marljiva in neuklonljiva domobranka gospa MARA KOLMANOVA.

Kdo bi pač v tistih usodnih medvojnih letih, ko so komunisti s svojo

zločinsko krvavo revolucijo prav za časa sovražne okupacije na dvoje razklali trpeči slovenski narod, da bomo 75-letnico takratne brhke in živahne mlade učiteljice Mare Kosove iz Borovnice hvaležno obhajali v daljnji tujini svobodne ameriške celine. Gotovo si tudi sama ni mogla predstavljati, na kakšno težko pot je stopila, ko je za svojega življenjskega spremljevalca izbrala enega izmed junaških stebrov slovenskega domobranstva — stasitega domobranskega stotnika Ludvika Kolmana. S tem je načelno že jasno opredeljena mlada učiteljica postala še zgledna domobranka, ki je povsod, tudi s puško med borbami in preko njegovega groba v svobodni ameriški zemlji ostala zvesta družica svojemu hrabremu možu.

V krogu svojih otrok

Mlada zakonca sta morala nastopiti trnjevo pot tisočev slovenskih beguncev pred komunizmom z vsemi nadčloveškimi nadlogami in odpovedmi brezpravnih človeških bitij v begunskih taboriščih. Pa še med odhodom k svobodi v daljnem tujem svetu jim je usoda podtaknila grozotno preizkušnjo z nezgodo sina, da sta šele po velikih ovinkih z zamudo pristala v Združenih državah Severne Amerike, kjer sta v svobodi te orjaške dežele končno našla toplo in varno zatočišče in mir, da sta lahko s široko odprtimi očmi gledala v bodočnost, kakršna se je tudi

njima, kot tisočem slovenskih zdomcev zaradi komunizma, predstavila z ogromnimi odpovedmi in težavami. Toda nista klonila. Zaradi družine, ki je iz njune ljubezni naraščala, sta oba zavihala rokave in se spoprijela z življenjem v tujini.

Samo tako je danes eden izmed osmih otrok diplomiranega pravnika Ludvika Kolmana, ki je v tujini zaradi družine moral zamenjati sodniško togo za haljo poljskega vrtnarja, namestnika državnega tožilca države Illinois. In samo zaradi dela brhke slovenske učiteljice Mare Kolmanove, ki je v Ameriki morala prijeti za cunje in omela čistilke, je vseh osem Kolmanovih otrok doštudiranih z diplomami in je ena hčerka poročena z diplomatom-ambasadorjem v Parizu.

Pri vseh težavah pa Kolmanova nista nista nikdar pozabila na svoj izvor in sta ostala kremenito zvesta vse človeštvo prenavljajočemu domobranskemu vodilu: **Bog - Narod - Domovina**. Zato sta bila vedno in povsod na razpolago, kjer je bilo potrebno podkrepiti narodno, domobransko zavednost ponižanega slovenskega človeka. Od SKD Triglav in njegovega vzornega parka blizu Milwaukeeja, Wisc., kjer naša Mara še danes vodi cerkveno petje, preko Clevelanda, oh, do kanadskega Toronta in dalje sta sejala rodovitno seme poštene slovenske zavesti. Njuna neutrudljivost pa se je razširila na vso zemeljsko oblo, koder so se raztepli preživeli ostanki žrtvovane slovenske generacije domobrancev, ko je Ludvik Kolman po smrti inž. Franceta Gruma prevzel predsedstvo zveze slovenskih domobrancev Tabor. Da je ta svetovna organizacija pristnih slovenskih domobrancev kljub protivnostim z vseh vetrov ostala vitalna do danes in bo preko nje vzvišena ideja, za katero je slovenski narod dal tisoče mučencev, končno prerodila za časa komunistične tiranije okuženega slovenskega človeka, je v ne mali meri zasluga tudi zakoncev Kolman. Ko je Ludviku Kolmanu zahrbtna bolezen nezadržljivo hromila telesne sile in je samo še njegov nezlomljivi duh zapuščal sledove odrešilnega, velikega domobranskega poslanstva, je bila naša slavljenka tista, ki je po narekih že odhajajočega ljubljenelega moža preko naše revije „Tabor“ v pomembnih okrožnicah, člankih in pismih vzdrževala živ idejni plamen tistih, ki hočemo ostati zvesti Bogu - Narodu - Domovini.

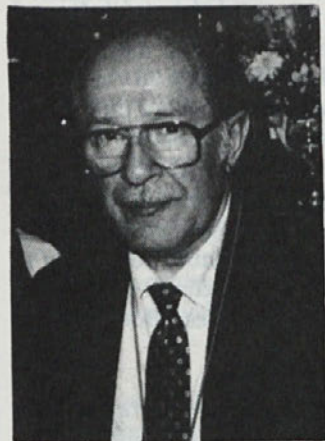
Za vse to, za vse sadove njenega plodnega življenja, ki jih niti približno ne moremo zbrati v te vrstice, pa jih bo iz roda v rod svobodni slovenski narod priznaval v spomin na domobrance, naši dragi Mari ob lepem življenjskem jubileju gotovo tudi sam ustanovitelj in oče slovenskega domobranstva general Leon Rupnik iz pravične večnosti kliče:

„Domobranka Mara, zdravo!“ In domobranka Mara mu strumno odzdravlja: „Bog daj, general!“

Mi pa kličemo: Bog daj naši domobranki Mari še mnogo, mnogo zdravih, plodovitih — pa tudi veselih let v ponosnem krogu njenih osem otrok in enajst vnukov in ji za ta lepi življenjski jubilej poklanjamo ogromen šopek naše hvaležnosti.

Taborjani

Milan Dular — 71-letnik

Naš zvesti Taborjan se je rodil 4. julija 1924 na Potoku pri Novem mestu. Domobrancem se je pridružil z devetnajstim letom. Bil je na postojankah v Dobropolju, Grosuplju in Višnji gori. Malo pred razpadom je na povratku s patrolje pred Višnjo goro stopil v snegu na mino in zgubil nogo. Bil je še na bergljah, ko je z zadnjim transportom ranjencev odhajal proti meji.

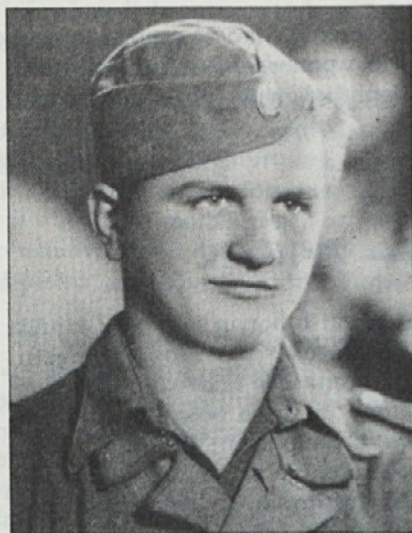
Na Jesenicah so vlak zajeli partizani in odklopili vagon z domobranci. V prvem vagonu, kjer je bil Milan, je bilo tudi nekaj strežnic in civilistov. Vsi so morali izstopiti; civiliste so odpeljali drugam, Milanu pa veleli čakati. Čez nekaj časa mu je neki stražar, ki je bil menda celo mobiliziranec, pomagal na vagon med nemške ujetnike, ki so bili takoj zatem poslani v Italijo. Prav čudežna rešitev! Iz Italije je prišel v Avstrijo in se l. 1949 preselil v Ameriko. Z družino si je ustvaril dom v Clevelandu.

Čeprav je že več let upokojen, je še vedno čil in delaven. Rad pomaga otrokom in se zabava z vnuki. Pri Taboru je že od začetka in se udelejštuje po svojih močeh.

Milan, Bog Te živi, pa še na mnoga zdrava, srečna leta!

Prijatelj

Anton Strle — 70-letnik

Naš slavljenec se je rodil 19. septembra 1925 v vasi Matena pri Igu. Ko se je ustanovila Vaška straža je takoj vstopil kot mladenič na postojanki na Igu. Po ustanovitvi domobranstva se jim je pridružil in bil v 21. četi v Črni vasi in Igu. Nato pa je bil prestavljen v Višnjo goro v Stamenkovičev bataljon, nazadnje pa v Ljubljano.

Leta 1945 aprila meseca se je podal v Italijo, kjer je bil v taborišču Palmanova, tam so oddali orožje in so se po več mesecih premaknili v Forli. Po dobrih dveh mesecih je pobegnil v civilno taborišče v Treviso, Monigo. Bil je večkrat premeščen iz enega taborišča v drugo, npr. Servigliano, Senegalija in nazadnje v Bagnoli. Od tam je bil prestavljen v Nemčijo in z ameriško ladjo general Steward v Argentino. Nastanil se je v mestu Buenos Aires in bil zaposlen pri gradnji.

Po poznanstvu, ki ga je imel v Združenih državah Amerike je dobil dovoljenje za vstop. Tako je leta 1952 prišel v mesto Cleveland. Tu se je poročil z Jožico Voje leta 1957. V zakonu so se mu rodile štiri deklice. Ves ta čas je bil zaposlen pri Tow Motor Co. do upokojitve. Živi v Euclidu in je zelo deloven pri odboru Tabor.

Našemu slavlencu naše čestitke.

Tabor DSPB-Cleveland

Blaž Vavpetič — 80-letnik

Na nedeljo 5. februarja je praznoval v krogu svoje družine svojo osemdesetletnico, naš neizprosni in idejni protikomunist. Rodil se je 5. februarja leta 1915 v vasi Palovče. Vas sama se nahaja nekako tri kilometre

od mesta Kamnik. Je to mala gorenjska vas iz katere je mogoče videti še na druge okoliške vasi.

Že kot mlad fant se je podal na pot, da si prisluži vsaj skromno življenje. Po odslužitvi vojaškega roka kot planinec, se je zaposlil kot tesar. Ta zaposlenost mu ni nudila mnogo boljšega življenja kot njegova rojstna vas Palovče. Pri iskanju boljše zaposlitvega je pot pripeljala v vas Bizovik, ki je bila v predmestju Ljubljane. Zaposlil se je pri obrtniku Antonu Oblaku st. kot dimnikar. Vedno veselega razpoloženja se je kar hitro vključil v vaško fantovsko skupnost.

Obrtnik Anton Oblak st. je imel družino, ki so jo sestavljali sin Anton in dve hčeri. V mladem Blažu se je zbudila ljubezen do starejše hčerke Mici. V Blažu je ljubezen gorela iz dneva v dan močnejše, a kako vprašati svojega mojstra za roko njegove hčerke: treba je bilo pravega časa. Z vso svojo fantovsko korajža pove Micinim staršem, da bi rad poročil njihovo hčerko. Mlademu Blažu se je uresničila vroča ljubezen. V želji, da si ustvarita svoj dom, so Micini starši privolili. Blaž in Mici sta se poročila v farni cerkvi Sv. Petra v Ljubljani leta 1941.

Po razpadu Jugoslavije se je mladi vojak vrnil k svoji ženi Mici. Začela se je težka in trnjeva pot našega slavljenca. Slovenijo so si razdelili trije okupatorji, tako da je tudi Blaž ostal odtrgan od svoje rojstne vasi Palovče. V mesecu avgustu 1942 je bil aretiran in zaprt v Ljubljani. Po več dnevih zasliševanj in groženj na njegovo življenje, je bil izpuščen.

Komunistična revolucija je bila v polnem razmahu. Mladega moža so

začeli nagovarjati domači terenci, da se jim priključi v delu za revolucijo. To je brž odklonil. Zaradi tega odklona so mu komunisti začeli groziti s smrtjo. Mlada družina se je preselila v vas Hrušico, Blaž pa je pristopil k vaškim stražarjem v vasi Bizovik.

Ob kapitulaciji Italije se je Blaž vrnil k svoji družini. Komunistična revolucija s partizansko vojsko je grozila mestu Ljubljani. Pot do Ljubljane pa je partizanskim tolpom zavirala postojanka odločnih protikomunistov na Sv. Urhu. Med branilci te postojanke je bil tudi oče Blaževe žene Anton Oblak.

Ob ustanovitvi slovenskega domobranstva se je Blaž takoj priključil novi slovenski domobranski vojski. Mladi mož, ponosen slovenski domobranec s slovensko značko na čelu.

Ob koncu vojne se je tudi Blaž s svojo mlado družino umaknil preko Karavank v Avstrijo z domobranci. Pot je bila težka in naporna, skozi Ljubelj, čez Dravo in do vetrinjskega polja, ker je bolelo razočaranje nad „zavezniki“.

In prišel je dan angleške sramotne kupčije za mlada življenja slovenskih domobrancev, kateri so bili vrnjeni jugoslovanskim komunistom. Tudi Blažu se je bližal dan, ko bi bil vrnjen v roke komunistom; toda skrb za mlado družino ga je nekako odstranila od domobranske vojske, in to ga je tako rekoč rešilo zločinske roke komunistov.

Z mlado družino se je Blaž nastanil v taborišču Spittal. Vsi dobro vemo, da življenje v taborišču ni bilo lahko. Še manj za družino. Tu se mu je povečala za enega člana.

V letu 1950 je družina dobila dovoljenje za preselitev v Ameriko in se naselila v mestu Cleveland. Po nekaj letih bivanja, so si kupili manjšo kmetijo, katero je obdelovala žena Mici, Blaž pa je hodil v tovarno.

V družini se jima je rodilo pet otrok. Trije sinovi in dve hčeri. Po upokojitvi v tovarni sedaj tudi Blaž pomaga svoji ženi pri obdelavi „grunta“. To seveda, kar mu pač zdravje in prosti čas in pogovori s prijatelji dovoljuje.

Blaž je član Tabor od vsega početka naše organizacije. Daljava od mesta Cleveland mu nekako zadržuje, da ni bolj aktiven pri

organizacijskem delu. Rad se pogovarja s svojimi kolegi in prijatelji o slovenskem domobranstvu. Je vedno veselega razpoloženja in ko ga obiščeš, ti takoj ponudi kupico na zdravje vseh prijateljev.

Dragi Blaž, vse najboljše in še na mnoga leta!

Bog Te živi,

tvoji Taborjani

Dvojni jubilej lic. Ivana Korošca

Najbrž mu še vseč ne bo, da smo tako indiskretni; saj mu nihče, ki ga pozna in ceni njegovo vsestransko delavnost, ne bil prosodil, da je že lansko leto napolnil 70 let življenja. Pa ni pomoči. Rojstni list in vsi dokumenti pričajo, da je bil lic. Ivan Korošec rojen 17. junija 1924 v Bizoviku pri Ljubljani.

Tako bi mu torej morali nazdraviti že lansko leto. Pa ga ni bilo med nami, ker je takrat v Sloveniji s svojo kleno pisano in govorjeno besedo čistil vzdušje, ki ga je v naših poštenih ljudeh več kot štirideset let z intenzivnim pranjem možganov zastrupljala komunistična goljufija OF z njeno boljševiško revolucijo prav za časa okupacije naše domovine pod krinko nekakšnega NOB-ja.

Toda nismo ničesar zamudili. Za soborca Ivana Korošca je gotovo bolj primerno — in mu bo najbrž tudi bolj všeč — če, vsaj z nekaj besedami proslavimo 50-letnico njegovega drugega rojstnega dne, ko je tiste grozne junijske dni leta 1945 s skupino sotrpinov prav iz sredine rdečega pekla taborišča v Teharjah prijurišal nazaj v življenje.

Čemed minulo vojno na Slovenskem nebi bilo komunistične revolucije, bi življenjska pot lic. Ivana Korošca bila lahko kar idilična. Po osnovni šoli v Hrušici je pravkar šele pričel študirati na trgovski srednji šoli v Ljubljani, ko je izbruhnila vojna in so del Slovenije z Ljubljano zasedli Italijani. Kot vročerkven mladi dijaček se je takoj znašel med organizatorji vsenarodnega pasivnega odpora proti fašistizaciji in v šoli pomagal delati sive lase italijanskemu profesorju.

Takšno splošno razpoloženje prebivalstva pa so spretno izkoristili komunisti, ki so v tem videli edinstveno priložnost za revolucijo. Oznanili

so svojo OF in skvavim terorjem nagnali ljudi v meddržavno pravno nezaščitene akcije oboroženih tolp civilistov, ki so jih proglasili za partizane, vse pa, ki tega niso odobraval, ožigosali za izdajalce in jih začeli pobijati. Takšne meddržavno pravno nezaščitene podvige OF je seveda takoj izkoristil okupator za svoje strahotne represalije; in narod se je po krivdi OF znašel med dvema krvavima mlinskima kamnoma.

Takšno stanje je na svoji koži občutil tudi mladi dijak Ivan Korošec. Ko so partizani ugrabili tudi njegovega najboljšega prijatelja Janeza Pavčiča, je to bil zanj signal. Dne 17.

maja 1942 se je pridružil prvi nacionalni ilegali, ki se je začela zbirati prav nad njegovo vasjo za odpor proti okupatorju in zaščito prebivalstva pred komunističnim terorjem. To je bil tisti sloviti Štajerski bataljon, čigar nastanek in nastop je lic. Ivan Korošec ohranil za zgodovino v svoji knjigi *Prva nacionalna ilegala — Štajerski bataljon*, ki je izšel let 1993 v Ljubljani.

Po neprestanih bojih v Štajerskem bataljonu se je Ivan Korošec v okoliščinah, kakršne je opisal v knjigi, pridružil Vaškim stražam in ob italijanski kapitulaciji septembra 1943 seveda prišel tudi do Turjaka. Tam je brihtni mladenič takoj presodil prevladujoče vzdušje in ocenil pravi položaj. Zato se je s skupino svojih odločnih fantov prebil do Sv. Urha nad domačo vasjo. Namesto da bi sprejela ponujeno roko za skupno gverilo proti novemu nemškemu okupatorju, ki je za pobeglimi Italijani zasedel

tudi Ljubljansko pokrajino, je komunistična Cankarjeva brigada Sv. Urh obkolila in napadla. Toda fantje na Sv. Urhu so se znašli, zahrbtni komunistični napad odbili, rdeči brigadi prizadeli hude izgube in jo pognali v beg. Tega komunisti Ivanu Korošcu kajpak niso pozabili. Zato so po prigoljufani zmagi tudi nadenj navalili vsa mogoča grozodejstva, kar pa je lic. Ivan Korošec z lahkoto odbil v svoji knjigi **Sv. Urh — druga plat zvona**, ki je izšla leta 1991 v Ljubljani in doživela še drugo izdajo z dodatkom leta 1994.

Ko je gen. Leon Rupnik izposloval ustanovitev Slovenskega domobranstva, je torej tudi Ivan Korošec že vedel, da po dokazu, kakršnega so komunisti po Grčaricah in Turjaku doprinesli s pobojem stotin ujetih nacionalnih borcev v množičnih grobovih Mozlja in Jelendola, ni drugega izhoda, kot upreti se navalu boljševiske revolucionarne soderge za vsako ceno. Še več. Tudi on je spoznal, da je Rupnikovo domobranstvo že zametek po kralju Samu zopet prve slovenske narodne vojske. Ni torej slučaj, da se je po vseh grenkih in krvavih izkušnjah s komunisti takoj pridružil slovenskim domobrancem, ki so proti zločinski marksistični brezbožni psevdoideologiji duševnega in telesnega nasilja oklicali nadstrankarski vsenarodni boj za Boga — Narod — Domovino.

Kot domobranski poročnik je služil na Notranjskem, kjer je bil kmalu organiziran v elitnem domobranskem udarnem bataljonu pod poveljstvom stotnika Vuleta Rupnika, čigar častnik je Ivan Korošec ostal do konca in pomagal uničevati zločinsko rdečo golazen.

Od začetkov v Štajerskem bataljonu maja 1942 do maja 1945 v domobranstvu je bil Ivan udeležen v 29 težkih borbah in trikrat ranjen, za kar je prejel srebrno ranjeniško sponko. Po borbi na Glini pri Blokah, kjer je s svojo enoto ujel 16 partizanov, pa je dobil križec za hrabrost.

Ker je bil v aprilu 1945 v borbi s partizani ranjen, se je ob umiku na Koroško odpeljal iz Ljubljane z ranjeniškim vlakom. Toda na Lescah se je vlak ustavil in so ga zajeli partizani. S skupino lažjih ranjencev se je prebil do Vetrinja. Tu bi moral biti začetek konca njegove burne poti skozi mlado življenje. Bil je izročen kot tisoči domobrancev in pristal v taborišču groze v Teharjah. Kaj je tam doživljal in kako mu je z manjšo skupino soborcev, med katerimi je bil tudi njegov brat Niko, uspelo pobegniti iz dna pekla in se pretolči nazaj na Koroško, je med drugim pretresljivo opisal v svoji knjigi **Teharje — krvave arene**, ki je izšla lani (1994) v Ljubljani, kjer je vzbudila tolikšno zanimanje, da je v enem mesecu pošla

in bila še ponovno natisnjena. Zatočišče je našel v begunskem taborišču Spittal na Dravi, kjer je izrabil čas za obiskovanje gimnazije.

Po izkrcanju v Argentini je skraja žuljil trdo skorjo kruha slovenskih beguncev, ki so se zatekli v to daljno deželo. Nato je bil dolga leta na odgovornem mestu v veliki mednarodni izvozniški in uvozniški hiši. Ustvaril si je vzorno družino in v Berazateguiju pri Buenos Airesu na zemljišču, ki ga je spremenil v pravi park, postavil dom v alpskem stilu, kakršen je pravi izziv za okraj. Pri vsem tem je nadaljeval s študijem in na katoliški univerzi v Buenos Airesu diplomiral v administraciji podjetij. Pa ne samo to. Že leta 1956 je v založbi Svobodne Slovenije v Buenos Airesu izdal 200 strani obsežno knjigo *Čas pod streli*, v katero je zbral 10 močnih črtic z motivi medrevolucijskih let v domovini. Knjiga je že leta 1990 izšla tudi v Sloveniji. V njej je izpričal tolikšen talent in tako krepak prijem obdelane tvarine, da moramo samo obžalovati, če mu življenjske prilike niso dopustile napisati obsežnejšega teksta tiste naše dobe. Ne moremo naštetih vseh drugih njegovih proizvodov — od pesmi do načelnih člankov —, ki jih je objavljal v tedniku *Svobodna Slovenija* in njenih dolgoletnih *Zbornikih*, *Duhovnem življenju*, *Vestniku* in seveda v *TABORU*. S svojim — mnogokrat lirčno navdahnjenim — govorniškimi darom pa je kot priljubljen govornik itak povzdigoval skoraj vse naše shode in prireditve v zdomstvu — in zadnja leta tudi ob svojih priložnostih obiskih v domovini. Ni še nam prišla do rok, da bi lahko o njej vsaj z nekaj besedami izrazili svoje mnenje, toda po vzorcih, ki jih je objavil v zdomskih publikacijah, smemo upati, da so tudi njegove pesmi, ki jih je izdal v založbi Družine v Ljubljani lanskega 1994. leta pod naslovom *Z dolge ceste tujine*, v zgradbi, motiviki in izrazu močne.

Vsega tega pa pri vsej trdni volji, trmi in ambicioznosti ne bi mogel opraviti, če ga ne bi kot angel varuh od blizu „nadzirala“ in ga hrabro podpirala kot čebela marljiva in prebrisana žena Pavla, ki mu je povrh rodila še hčerko in sina, kakršna sta mu samo v zadovoljstvo. Hčerka Pavlinka je profesorica, poročena z lic. Boštjanom Kocmurjem, s katerim sta se takoj po osamosvojitvi za stalno vrnila v Slovenijo, kjer sta našega dvojnega slavljence že naredila za dedka še ene brhke Slovenke... Stasit sin — „domobranec“ — Ivo študira konservatorij in je profesor glasbe na srednji šoli... — Kaj naj bi mu po vsem tem še manjkalo? — Pač...

Ivan je spoznal, da njegova borba za zmago ideje in njene resnice, ki ji je žrtvoval svojo mladost, ni končala v Vetrinju. Zato se je v Argentini takoj zopet postavil na razpolago svojemu bivšemu nepozabnemu

poveljniku legendarnega domobranskega udarnega bataljona Vuletu Rupniku, ko je začel polagati prve organizacijske temelje združenju preživelih in po vsej zemeljski obli raztresenih borcev za Boga — Narod — Domovino. In ko so v začetnih šestdesetih letih strankarske strasti utopističnih politikantov, ki se ne od Grčaric in Turjaka in še celo ne od Vetrinja niso ničesar naučili, razdvojile to najbolj reprezentativno organizacijo v zdomstvu, zanj ni moglo biti dvoma, da je njegovo mesto v TABORU. Tako je zaradi svoje nepopustljive načelnosti in vsestranske delavnosti od spočetka do danes vedno znova demokratično izvoljeni predsednik TABORA DSPB v Argentini in član glavnega odbora Zveze v ZDA; in želimo, da bi to tudi ostal vse dotlej, dokler ne bi z njim odšel k Bogu po plačilo poslednji domobranec izza dni revolucije. Zato je bil tudi s pok. Jožetom Jenkom pionir Zavetišča škofa Gregorija Rožmana, ki je danes že kot ponosna zgradba v San Justu pri Buenos Airesu veličasten spomenik domobrancem, kakršnega na odgovornem mestu v upravnem odboru pomaga voditi za toplo zatočišče ostarelih in osamelih. In... in... — povesod, kjer kdo drugi popusti, priskoči Ivan Korošec.

Soborec, domobranec Ivan Korošec! Ker vemo, da tebi pripravljenosti ne bo nikoli zmanjkalo, prosimo, da bi Ti tudi dobri Bog naklonil še mnogo, mnogo zdravih let v nepopustljivem boju za BOGA — NAROD — DOMOVINO.

Dr. Stanko Kociper

V spomin Frančičem, ki sem jih poznal

Bog bo vzel k sebi težo spomina na preteklost

Tri leta sem živel skupno z Argentinci, trideset let sem z njimi delal ponoči in podnevi, spomin mi še dobro dela, vendar ne morem iz njega izkopati imena in priimka nobenega teh — morda samo imena, morda samo priimka, morda privzetega imena. Spet pa so druge osebe, ki sem jih videl samo enkrat in so se mi nepozabljivo vtisnile v spomin.

Ko sem poslušal v soboto na slovenski radijski uri Okence v Slovenijo napovedovalca: Umrla je Lina Frančič-Matičičeva, mi ni bilo treba dolgo kopati po spominu: A tista Lina, ki sem je poznal še kot domobranec v Novem mestu l. 1943, sestra Ivčka iz 7. razreda gimnazije, nevesta nadporočnika inž. Antona Matičiča, hči možakarja Frančiča, ki sem ga videval prej v Št. Jerneju potem pa v Novem mestu in hčerka Frančičeve

mame, ki je stopila v stoto leto, vendar ni dosegla stoletnice, sestra neutrudljivega Naceta Frančiča, odbornika Tabora, ki priskoči na pomoč, kjer je treba.

Morda bi si kdo mislil, da sem te ljudi videval vsak dan skozi desetletja, vendar jeresnica drugačna: pokojnico sem videl samo nekajkrat

Od leve: ga. Lina, mama in brat prof. Nace.

pri domobranskih ranjencih v novomeški moški bolnišnici, kjer je z Ireno, Starihovo staro mamo, Ivanko iz Orehka, Kristino in še nekaj drugimi idealnimi dekleti tolažila mlade ranjence in starejše možakarje, ki so jih vozili od strani Straže in Roga. Več jim je pomenil stisk roke, sočuten pogled, opogumljajoča beseda, skrbeče vprašanje, kot pa vsa zdravila, ki jih je imela bolnišnica: steklenico joda in nekaj zavojev papirnatih obvez, ki so bile že tolikokrat oprane, da so se cefrale na vseh robovih.

In glej čudež! Novomeški ranjenci so se rešili čez nemške, srbske,

hrvaške, slovenske, bolgarske, mongolske čete, ki so jim zapirale pot v Avstrijo, čeprav so morali riniti vlak tri dni, ker so jim Madžari odpeljali lokomotivo. Take so bile naše bolničarke, taka Lina, ki bi jo po sv. pismu imenovali močna žena.

Čeprav sva hodila s pokojnim Ivčkom Francičem skupaj v novomeško gimnazijo in so bili sedmošolci za nas tretješolce že veliki gospodje, za katere je bilo zbrati že kar nekaj poguma, da si ga ogovoril, sem vendar prišel v zvezo z njim 1. decembra, ko je prišel povedat nižješolcem, da komunisti-skojevci organizirajo protest na gimnaziji in da bodo Italijani verjetno gimnazijo zaprli, če se jim to posreči: vstati iz protesta, ko je profesor gledal ali pisal na tablo in nato sesti, da ni videl, kdo je vstal.

Kaj je imela gimnazija od tega, kaj narodnoosvobodilni boj? Italijani so pometali od 700 dijakov 204, ki jim ni ostalo drugega kot da so se vpisali v GIL (Gioventù Italiana Littorale) ali pa da so odšli v trdi zimi v gozd. Fantje, kakor Ivček so takrat rešili gimnazijo za štiri leta narodu in plačilo je dobil na Teharjah, kjer počiva pod metri odpadkov in vode. Rdeče sovražstvo ni poznalo meje: ko je mati hotela slikati kraj, kjer počiva njen sin, so ji miličniki razbili aparat po dolgem desetletju po vojni. Strah ima velike oči!

Za Ivčkom je odšel oče, nato mama, ki je niti poznal nisem, le po telefonu mi je povedala, da je iz Plemberga, iz iste fare kot jaz.

Inž. Antona Matičiča, borca iz Štajerskega bataljona se spomnim od 10. septembra 1943, ko je šel kot mlad fant s kapetanom Vukom Rupnikom in Dragom Furlanom-Oranom zahtevat predajo italijanske vojske vaškim stražam na novomeško sodnijo. Prehiteli so jih Boris Kidrič in Aleš Bebler z desetino novomeških in mirnopeških železničarjev, oboroženih z italijanskimi brzostrelkami, ki so jih ponoči pripeljali v italijanskih oklopnikih na sodnijo in so se jim sedaj zasmehljivo smejali v obraz. Če smo bili mi kolaboranti, so bili oni izdajalci! Je Kidriča kaj zbolelo, ko mu Vuk Rupnik ni maral dati roke? Ni ga vprašal kakor Kristus: „Ali s poljubom izdajaš Učenika?“ Ne, trojica, ki je šla zahtevat predajo orožja in oblasti, ni bila pripravljena dajati roke izdajalcem! Odšli so mirno, čeprav je ob tisti uri mrgolelo partizanov na glavnem tru.

Ostal sem še do poldne, da sem videl, kako se objemajo Kidrič, Bebler, maj. Johnson in italijanski častniki pred rotovžom, ko so meščanom oznanili, da je Novo mesto „osvobojeno“.

Priljubila se je božji dekli smrti, Frančičeva hiša, ker njeni ljudje ne tarnajo, ko jih obišče. Vedo: izpolnili smo svojo nalogo častno. „Manj strašna je smrt v črne zemlje krili, kot so pod svetlim soncem sužni dnevi!“ France Prešeren je opisal s tem verzom prav te dni, kakor smo jih doživljali mi. Umrl je mlad, vse te podgorske ljudi pa je Bog nagradil z dolgim življenjem za zvestobo.

Naše sožalje možu, sinu, bratu, nam pa v spomin in ponos, da smo imeli take ljudi med seboj.

Tone Brulc

Poizvedba

Melbourne (Australia) 7. 2. 1995

Spoštovani urednik!

Pišem Vam z upanjem, da objavite priložen članek s podatki našega očeta v Vaši reviji, da bi nam omogočili dobiti kakršne koli vesti o njem. Mi se nahajamo v Avstraliji in te podatke smo poslali tudi drugim slovenskim časopisom. Če dobite kakršne koli vesti od Vaših bralcev, Vas prosimo, da sporočite uredništvu "MISLI" Father Basil Valentine, Baraga

House, 19 A'Becket Street, Kew,
Melbourne, 3101, Australia. Fax (03)
853 6176.

Zavadlav Stanislav (Stanko)

Rojen 7. 1. 1907 v St. Andrea di Gorizia (Štandrež pri Gorici, Primorska). Zadnje bivališče: Križanke v Ljubljani (1941 — 1943). Delal je v Hotelu Štrukelj ali pa tudi v ljubljanskem gledališču. Avgusta ali septembra 1943. leta je odšel v plavo gardo ali pa v domobrance. Možno je, da je bil na Grčaricah ali na Turjaku.

Od takrat nimamo nobenih vesti in ne vemo, če je preživel ali je bil ubit. Iščeta ga hčerki, ki bi radi vedeli kaj o njem. Če je komu kaj znano, lepo prosimo, sporočite uredništvu Tabora.

Z iskrenim spoštovanjem in zahvalo,

Majda Vuk

Vidojka DiMaggio

NAŠA NASLOVNA SLIKA

SIMBOL JUBILEJNEGA LETA 1995.

Slovenske matere z v neutešljivem joku posvečene molitve kličejo samo božjo pravico nad pošastne zločince lažne NOB, ki so že 1943 z generalno vajo za Kočevski Rog in tisoče neznanih grobov leta 1945 potolkli najboljše sinove slovenskega naroda v množične grobove Jelendola in Mozlja, da se je iz njih razplamtela neugasljiva plamenica resnice o tem, zakaj je navzlic sovražni okupaciji nastalo slovensko domobranstvo.

Viktor E. Frankl:

V nenormalni situaciji je nenormalna reakcija, normalno vedenje.

Viktor E. Frankl:

Ljubezen je poslednje in najvišje, do česar se more človek povzpeti.

V SOCIALNI SKLAD:

Jože Dovjak	100
Mari Kolman	30
Dragica Koritnik	25
Janez Skubic	20
<i>V spomin na Lojza Petrič in Domna Zabukovec:</i>	
Mohar Lojze	20
<i>V spomin na očeta:</i>	
Jože Križman	20
John in Marinka Skubic	200
France Hren	50
Feliks Breznikar	20
Franc Kreže	5
N. N., Thundbury, Ontario	35

V TISKOVNI SKLAD:

Prof. Stanko Hafner	10
Božo Šurman	40
Franc Hrovat	10
Fonzi Lenarčič	5
Božo Eiletz	10
Franc Rant	10
Jože Dovjak	100
Milan Zajec	20
Filip Oreh	20
Jože Zelenik	5
<i>V spom na pok.</i>	
<i>Luvika Kolarja:</i>	
Polde Zupančič	10

Milan Dular	30
Janez Žnidaršič	50
<i>V spomin na Milka Pust:</i>	
Ivan Kosmač	20
Slave Štepec	32
Jože Boh	60
<i>Ob 50-letn. umora slov dom.:</i>	
Karl Bojc	50
France Hren	50
Vinko Vrhovnik	20
<i>V spomin na moža</i>	
<i>Milka Pusta:</i>	
Dragica Pust	40
<i>V spomin na moža</i>	
<i>Ivana Hočevarja:</i>	
Ani Hočevar	100
Mara Kolman	30
Marička Kadunc	20
Mary Coffelt	20
Antonija Butinar	20
Dr. Miha Mejač	20
Franjo Mejač	20
Ivan Kunovar	10
Tabor Milwaukee	100
Andrej Marolt	10
<i>V spomin pok. moža Toneta:</i>	
Marija Jereb	10
Franc Kus	5
Marija Mlakar	5
N. N., Thundbury, Ontario	40
Matija Gimpelj	5
Janez Platnar	5

Jože Jaklič	5	<i>na brata Maksa ob 10-letn.</i>	10
Fani Petrič	40	Kržišnik	80
Lojze Dejak	25	Tine Štefe	10
Janez Matašič	25	Helena Oblak	20
Ignac Meglič	25	Rev. Jože Guštin	50
Edi Ferkulj	10	Jernej Štefe	50
Franc Škerl	5	Veleska Kesler, <i>namesto</i>	
Karl Genorio	15	<i>cvetja na grob ge. Line Matičič</i>	20
Stane Štubelj	5	Franc Karlič	40
<i>V spomin pok. moža Hilarija:</i>		Ivan Korošec	
Nežka Žukovec	25	<i>v spomin pok. Ivana Palčiča</i>	50
Danica Šuligoj	5	<i>v spomin pok. ge. Line Matičič</i>	50
Ivan Zakrajšek	10		
Franc Mehle	15	SKLAD ZA	
Viktor Žagar	5	RAZISKAVANJE	
Društvo Tabor, Toronto	500	POBOJEV V SLOVENIJI:	
Jože Kukovica, Montreal	12	<i>V spomin pok. Nande Žonta</i>	
Ivan Rupnik, Montreal	12	Franc Dejak	25
Francka Rbzel, Montreal	12	<i>V spomin pok. Ivana Palčiča</i>	
Mari Rebernak, Montreal	12	Franc Dejak	25
Vinko Petrovšek, Montreal	22	<i>V spomin pok. Ivana Palčiča</i>	
Lojze Starič, Montreal	22	Lojze Dejak	25
Ga. in g. Ciril Feifer,		Ignac Dejak	25
<i>v spomin na Milko Pust</i>	25	Janez Matašič	50
France Hren	50	Vincencijeva konferenca žup.	
ZA ROŽMANOV DOM:		Marije Pomagaj, Toronto,	
Milena Mikulič, <i>namesto</i>		Kanada	494.27
<i>cvetja na grob ge. Line Matičič</i>	50		
Dr. Franc Zupanc, <i>namesto</i>		SKLAD	
<i>cvetja na grob ge. Line Matičič</i>	50	GEORGINA-TOLSTOY:	
Rev. Albin Avguštin	30	Olga Kolar, <i>v spomin</i>	
Lojze Gregorič	50	<i>na moža Ludvika Kolar</i>	50
Ivo Bergant, Kanada	10	Frank Ferkulj, <i>v spomin</i>	
Tinca Fajfar, <i>v spomin</i>		<i>na Ludvika Kolar</i>	10

VSEBINA

Resnica vedno zmagava	213
Ob 50-letnici slovenskega holokavsta	214
Ugotoviti polno resnico - <i>Ivan Korošec</i>	216
Ob proslavi 50-letnice v Ljubljani	219
Pokol slovenskih domobrancev - <i>Tone Podgorc</i>	220
Vojne žrtve	224
Kolaboracija - <i>Peter Urbanc</i>	225
Vrnemo se - <i>Branko Pistivšek</i>	228
Rudl - <i>Ivan Korošec</i>	229
Redukcija zgodovine - <i>Tone Podgorc</i>	233
Naši mrtvi bratje	237
Polkovnik Peterlin	238
Častniki Grosupeljske postojanke	238
MNENJA IN DEJSTVA	239
MED NAMI	243
Rev. Jože Guštin - zlatomašnik	243
Jubilej domobranke ge. Mare Kolman	244
Milan Dular - 71-letnik	247
Anton Strle - 70-letnik	248
Blaž Vavpetič - 80-letnik	248
Dvojni jubilej lic. Ivana Korošca - <i>dr. Stanko Kociper</i>	251
V spomin Francičem - <i>Tone Brulc</i>	255
Poizvedba	258
DAROVALI SO	260

Hurlingham Sucursal Correo Argentino (Bs. As.)	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 1596
	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 2619